

Are You Ready...
For Your Trip
To Hell(as)...?

Created by AATON

<http://hackaday-thema.blogspot.com>

POSTERS

VOL. 1

hackaday

ΤΙΜΗ: ΑΤΙΜΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΑΝΕΚΔΟΤΟ

CLOPYRIGHT 2008

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πέρασε ένας χρόνος από τότε που δημιούργησα το blog μου με το όνομα ΘΕΜΑ. Γιατί έβαλα αυτόν τον τίτλο; Μα όλη μας η ζωή είναι ένα θέμα. Ένας καμβάς που είναι λευκός όταν γεννιόμαστε και γίνεται ζωγραφιά με την πάροδο του χρόνου, όχι μόνο από εμάς αλλά και από άλλους που μας επηρεάζουν θελημένα και μη, με την άδεια μας ή με το «έτσι θέλω» τους και βάζουν την πινελιά τους στον καμβά μας.

Όλη μας η ζωή περιστοιχίζεται από θέματα. Μικρά και μεγάλα. Αυτά τα θέματα μεταφέρω στο blog μου. Από την καθημερινή ζωή. Άλλα βγαίνουν από συζητήσεις με φίλους και γνωστούς, άλλα είναι εντελώς προσωπικά, άλλα προέρχονται από τα γενικότερα δρώμενα που συμβαίνουν στον κόσμο μας.

Σε παλιότερες εποχές το πολύ να τα έγραφα σε μια κόλλα χαρτί η οποία θα έπαιρνε θέση σε ένα σκοτεινό συρτάρι. Ευτυχώς στην εποχή της τεχνολογίας το συρτάρι είναι τα blogs και έχουμε τη δυνατότητα να εκθέσουμε τα γραφόμενα μας σε όλους. Τις ιδέες μας, τις απόψεις μας, τις σκέψεις μας.

Κατά καιρούς μου είπαν γνωστοί και άγνωστοι ότι βρίζω πολύ στα άρθρα. Μα υπάρχει άνθρωπος σήμερα που να μη βρίζει; Ειδικά με τις σημερινές καταστάσεις; Μου αρέσει να γράφω έτσι όπως μιλάω στην καθημερινή μου ζωή. Έτσι γουστάρω. Αν βάλω τη μάσκα της ψεύτικης ευγένειας θα πάψω να είμαι ο εαυτός μου και αυτό το σιχαίνομαι.

Την ανταπόκριση που βρήκε το ΘΕΜΑ δεν την περίμενα. Χαίρομαι που μέσα από το blog γνώρισα ενδιαφέρον ανθρώπους και κάποιους απ' αυτούς τους γνώρισα και στον «έξω κόσμο». Χαίρομαι που μέσω του blog έκανα συζητήσεις άσχετα αν συμφωνούσα ή διαφωνούσα με τις διάφορες απόψεις. Το ιδεατό είναι η επικοινωνία των ανθρώπων. Έστω και ψηφιακή.

Σε ένα κόσμο όπου η λογοκρισία πάει σύννεφο το blogging είναι ο μόνος, πλέον, τρόπος έκθεσης ιδεών και απόψεων. Η δύναμη των blogs είναι μεγάλη, γι' αυτόν το λόγο υπάρχει μία προσπάθεια φίμωσης αυτών.

Στο e-book που δημιούργησα με τον τίτλο POSTIES (ΠΟΣΤΙΕΣ) έβαλα posts που ανάρτησα στο blog τον πρώτο χρόνο της ζωής του. Χιουμοριστικά και μη. Ελπίζω να σας αρέσουν.

Για άλλη μια φορά θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους αγκάλιασαν το ΘΕΜΑ και όσοι το έκραζαν χωρίς λόγο απλά για να νομίζουν ότι είπαν κάτι και σε όσους απείλησαν αφιερώνω ένα μεγάλο FUCK OFF.

Hackaday

ΑΛΛΑΓΕΣ

Ακρίβεια, οικονομική ύφεση, κρίση, κραχ είναι οι λέξεις που ταλανίζονται μέσα στο μυαλό μας όλο και πιο έντονα τις τελευταίες μέρες. Χθες είδα στην τηλεόραση τι συνέβη στην Ισλανδία. Ειλικρινά τις Σκανδιναβικές χώρες τις περίμενα να είναι πιο ανθεκτικές στην οικονομική κρίση αλλά μάλλον έπεσα έξω.

Στην Ιρλανδία οι βουλευτές της χώρας για να βοηθήσουν την κατάσταση δίνουν το 10% του μισθού τους. Κατά τη γνώμη μου μπορούσαν να δώσουν κάτι παραπάνω αλλά από το τίποτα... Σε σχέση με τους δικούς μας πολιτικούς που **έδωσαν στον εαυτό τους αύξηση πριν λίγους μήνες** και για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης το μόνο που κάνουν είναι να βγάζουν **λογύδρια** με τη σέσουλα (έτσι και αλλιώς τζάμπα είναι).

Στην Ελλάδα οι τράπεζες είναι ανθεκτικές μας λέει ο πρωθυπουργός. Φυσικό είναι με τέτοια επιτόκια τόσα χρόνια οι τράπεζες έχουν χρυσώσει για τα καλά, στην πρώτη φουρτούνα τουλάχιστον πρέπει να είναι ανθεκτικές. Όλη η Ευρώπη κατεβάζει τα επιτόκια για να ανακουφιστούν οι πολίτες αλλά στην Ελλάδα αυτό το πράγμα είναι αδιανόητο. Όπως και με το πετρέλαιο. Οι τιμές έπεφταν σε όλο τον κόσμο αλλά στην Ελλάδα η άνοδος είναι ο μοναδικός δρόμος.

Δε μπορώ να καταλάβω όλα αυτά που λένε οι έμποροι, βενζινοπώλες και οι λοιποί ότι δε γίνεται να κατέβουν οι τιμές γιατί δεν ισχύουν και στις άλλες χώρες. Γιατί μια ζωή η Ελλάδα να είναι προβληματική όσον αφορά τους πολίτες;

Είμαστε η χώρα του παραλόγου και θα παραμείνουμε γιατί όλοι δουλεύουμε με επίκεντρο το **ΕΓΩ** και όχι το **κοινό καλό**. Κοιτάζουμε το προσωπικό κέρδος. Δεν είναι λίγοι αυτοί που κλαίγονται και γκρινιάζουν όχι γιατί έχουν ζημία αλλά πολύ απλά το κέρδος τους είναι λιγότερο από το αναμενόμενο ή επειδή φέτος δεν κερδίσανε τόσα πολλά όσα πέρυσι.

Για να γίνει λειτουργικό το κράτος πρέπει να αλλάξει και η νοοτροπία του Έλληνα σε πολλά πράγματα. Από το ποιους ψηφίζουμε μέχρι την κατάργηση του **ωχαδερφισμού** και του **"δε βαριέσαι"**. Από τα πιο απλά μέχρι τα πιο πολυσύνθετα. Πρέπει να αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας εφ' όλης της ύλης και να βάλουμε το κοινό καλό πάνω απ' όλα. Αν συνεχίσουμε να δουλεύουμε εγωιστικά λυπάμαι αλλά... μαύρο φίδι που μας έφαγε!

Πρέπει να καταργήσουμε την άτυπη κληρονομικότητα της κυβέρνησης του τόπου σε τρεις οικογένειες, να μάθουμε να δίνουμε τα παπούτσια στο χέρι στον πολιτικό που ξεφεύγει, να αρθεί η βουλευτική ασυλία, να μάθουμε να πετάμε τα σκουπίδια στους κάδους, η παιδεία να είναι ουσιαστική, να γίνουμε ενεργοί πολίτες που κρίνουν και παρεμβαίνουν, να λέμε όχι στις προχειρότητες, να προσέχουμε τη φύση, να σταματήσουμε να δουλεύουμε με απόλυτο γνώμονα το μεγαλύτερο και βραχυπρόθεσμο κέρδος, να

σταματήσουμε την τσιμεντοποίηση των πάντων, να λέμε όχι στη μανία της υπερκατανάλωσης, να ρίξουμε στα Τάρταρα την κουτοπονηριά που μας χαρακτηρίζει, να, να, να... θέλει **πολύ δουλειά**.

Πάνω απ' όλα χρειάζεται **αυτοκριτική** και να ξέρουμε τι θέλουμε. Δεν είναι εύκολα αλλά αν θέλουμε **ποιότητα ζωής και όχι μόνο επιβίωση** πρέπει να αλλάξουμε πολύ.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΜΙΚΡΟΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Είναι δυνατόν να περάσει κανείς περιπέτειες μέσα σ' ένα σπίτι; Κι όμως είναι. Χθες γύρισα το μεσημέρι από τη δουλειά και όπως όλοι έκανα τα τετριμμένα. Μπανάκι, φαγητό και ξάπλα στον καναπέ μέχρι να βγάλω ρίζες. Είδα μια ταινία στο DVD και κατά της εφτά το απόγευμα με πήρε ο Μορφέας για τσάρκα στην οδό ονείρων.

Κατά της δέκα μισή το βράδυ προσγειώθηκα ανώμαλα και ξύπνησα. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν κατάλαβα τι έγινε και μετά ανακάλυψα ότι το μέρος όπου ήμουν ξαπλωμένος ήταν το πάτωμα και όχι ο καναπές. Με λίγα λόγια έπεσα από τον καναπέ την ώρα που κοιμόμουν. Κάνω μια αναρρίχηση και καταφέρνω μετά από λίγο να βρεθώ και πάλι στον καναπέ. Τώρα τι γίνεται; Πάω στην κουζίνα αλλά μόλις έφτασα ανακάλυψα ότι δεν ήθελα να φάω. Πάω στο γραφείο μου να κάτσω και να σερφάρω στο διαδύκτιο αλλά ούτε αυτό με συγκίνησε. Στο τέλος πάω πίσω στο σαλόνι στον καναπέ και ανάβω ένα τσιγάρο. Λέω να δω λίγο τηλεόραση. Αφού σβήνω το τσιγάρο (δυο τζούρες τράβηξα όλο κι όλο) ξαπλώνω και με το τηλεκοντρόλ στα χέρια χωρίς να ανοίξω την τηλεόραση ξεκινάω να σκέφτομαι ασυναρτησίες. Φαίνεται δεν άργησα και αντί για τηλεόραση έβλεπα όνειρα. Ο Μορφέας ξαναχτύπησε. Κατά της δυόμιση το πρωί ξύπνησα από ένα δυνατό κρότο. Ήταν το τηλεκοντρόλ που έπεσε από τα χέρια μου. Σηκώθηκα και δεν είχα διάθεση να κοιμηθώ. Ανάβω τσιγάρο και αυτή τη φορά το κάπνισα ολόκληρο. Πάω στον υπολογιστή τσεκάρω στο blog για σχόλια που θέλουν απάντηση και μετά συζητώ διαδυσλεκτικά με κάποιους γνωστούς που και αυτοί το ξενυχτάνε. Μετά από μια ώρα παρατάω τον υπολογιστή και πάλι για να πάω να ανοίξω την τηλεόραση και να κάνω ζάπινγκ όπου διαπιστώνω ότι **η Greek TV συνεχίζει να είναι για τον πούτσο το μαύρο τον καυτερό**.

Κατά της τεσσεράμισι άρχισα να χασμουριέμαι και λέω να πάω για ύπνο στην κρεβατοκάμαρα πλάι στην καλή μου. Στριφογύριζα για αρκετά λεπτά μέχρι να με πάρει ο ύπνος και κατά της έξι το πρωί ξύπνησα επειδή ο γείτονας μου έκανε σεξ και έπρεπε όλη η πολυκατοικία και όλη η γειτονιά να μάθουμε ότι χύνει. **Άξιος, Άξιος!** Μετά από μερικά μπινελίκια κατάφερα να ξανακοιμηθώ αλλά όχι για πολύ. Κατά της εφτά παρά τέταρτο το μάτι μου πέφτει κατευθείαν στο ρολόι του στερεοφωνικού γιατί ο γείτονας μου ήθελε να δείξει ότι είναι και κοινωνικός. Δυνατή συζήτηση και γέλια με την τύπισσα μέχρι αηδίας. Περιμένω να σταματήσουν αλλά τίποτα. Μετά από πέντε λεπτά σηκώνομαι και πάω στον τοίχο και εκεί που είμαι έτοιμος να βαρέσω το κεφάλι μου χτυπάω το χέρι μου δυνατά μπας και ησυχάσουν. Όντως το κόλπο έπιασε. Τα πράγματα ηρέμησαν και εγώ βρέθηκα για άλλη μια φορά κουκουλωμένος και ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου. Μέσα στην απόλυτη ηρεμία ακούγεται ένας μακρόσυρτος ήχος.

KPPPPPPPPPPPTTTT!!! Ήταν το στομάχι μου που διαμαρτύρονταν γιατί το άφησα άδειο. Σηκώνομαι και πάω να φάω ένα κρουασάν και να πιω ένα χυμό γιατί στα ξαφνικά το γουργουρητό μετατράπηκε σε μεγάλη πείνα. Αφού στυλώθηκα όπως - όπως πήγα να την πέσω. Επιτέλους κοιμήθηκα για άλλες δυόμιση ώρες. Αυτή τη φορά άνοιξα τα μάτια μου μόνος. Μετά από δυο λεπτά ο γείτονας έδωσε και πάλι το παρόν.

ZZZZZZAAAAAARPPPPPTTTT!!! Ήταν κλάσιμο διαρκείας. Μετά από λίγο άκουσα και το βρόντο της εξώπορτας του. Η γκόμενα έφυγε και μάλλον τσατισμένη γιατί την άκουσα να τον διαολοστέλνει. Ποιος ο λόγος; Θα σας γελάσω. Ίσως λόγω της πορδής και της μπόχας που τυχόν ακολούθησε. Άβυσσος η ψυχή και ο κύβλος του ανθρώπου. Τελικά σηκώθηκα και είπα να μοιραστώ τις μικρές σπαστικές περιπέτειες της βραδυάς μαζί σας.

WELCOME TO ΤΡΕΛΛΑΔΑ!

Για άλλη μια φορά ο Έλληνας δείχνει ότι αφήνει τα πάντα για την τελευταία στιγμή. Κάθε χρόνο ζητείται παράταση από το κτηματολόγιο γιατί οι πολίτες, δηλαδή εμείς, είμαστε του **"δε βαριέσαι", "ωχ αδερφέ", "άστο για μετά"**. Είμαστε για το πέος! Μετά όλα μας φταίνε και ζητάμε παράταση χρόνου και αν δε δοθεί όλοι φταίνε εκτός από εμάς.

Επειδή λοιπόν ο Έλληνας είναι της παράτασης και της αναβολής ξεκινάει το νέο ωράριο των εμπορικών καταστημάτων για τους μισούς σχεδόν Έλληνες, δηλαδή στην Αθήνα. Με λίγα λόγια μέχρι τώρα δεν είχαμε λεφτά αλλά τώρα που θα ανοίγουν τα μαγαζιά στις δέκα το πρωί τα ευρά θα τρέχουν από τα μπατζάκια μας. Όλοι θα τρέχουν σαν τρελοί για shopping therapy. Μέχρι τώρα δε μπορούσαν να πάνε για ψώνια λόγω ωραρίου και όχι λόγω έλλειψης ρευστού. Μ' αυτόν τον τρόπο ίσως προλαβαίνουμε να διεκπεραιώνουμε τις υποθέσεις μας. Απορώ πως σκέφτονται μερικοί.

Καλό το ωράριο, βολεύει τους καταναλωτές και θεωρείται πιο παραγωγικό για τους μαγαζάτορες αλλά... Αλλά **τους απλούς υπαλλήλους των καταστημάτων τους υπολόγισε κανείς;** Το ωράριο αλλάζει, θα ρίχνουνε κάποιες μέρες οχτάωρα αλλά θα ρίχνουνε και κάποιες μέρες ενδεκάωρα. **Το εργασιακό καθεστώς για τους υπαλλήλους όμως παραμένει ως έχει.** Για να ανοίγουνε τα μαγαζιά τις Κυριακές είναι ακόμη νωρίς αλλά ψιλοσυζητείται. Προς το παρόν δε βάζουνε σε εφαρμογή και τις Κυριακές για να μην έρθει απότομη αυτή η αλλαγή.

Σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες τα εμπορικά καταστήματα δουλεύουνε Κυριακές και είναι ανοιχτά όλη μέρα τις καθημερινές αλλά οι υπάλληλοι είναι πιο προστατευμένοι από τους αντίστοιχους της Ελλάδας. Εκεί τηρούνται τα ρεπό, πληρώνονται οι υπερωρίες, οι άδειες δίνονται όχι όποτε θέλει το αφεντικό, υπάρχουν σωματεία ισχυρά και η απόλυση ενός υπαλλήλου δεν είναι τόσο εύκολη υπόθεση για το αφεντικό και όταν μία γυναίκα είναι έγκυος δε στραβομουτσουνιάζει ο μαγαζάτορας και δεν κοιτάζει να βρει μεθόδους να πληρώσει όσο το δυνατόν λιγότερα.

Πάνε να μας κάνουνε ίσους και όμοιους με τους ευρωπαίους εταίρους αλλά μόνο σε ότι τους συμφέρει. Για τους μισθούς δε λένε τίποτα. Μόνο αυξήσεις της τάξεως του ενός ευρώ την ημέρα ξέρουν να δίνουν και να

παίρνουνε τραπέζια και καρέκλες από γεροντάκια για 150 γαμωευρώ.

Για να δουλέψει η αγορά πρέπει να μπει φρένο στις παράλογες αυξήσεις. Πας να αγοράσεις ένα τετράδιο και βλέπεις ότι είναι πιο ακριβό απ' ότι ήταν πριν μια εβδομάδα. Ρωτάς γιατί και σου λέει ο μαγαζάτορας: "Εκεί που πήγε το πετρέλαιο τι περιμένεις;". **Κάθε χρόνος σε σχέση με τον προηγούμενο φέρνει αυξήσεις μεγάλων ποσοστιαίων μονάδων.** Και σε άλλα κράτη υπάρχει ακρίβεια αλλά όχι και έτσι. Πολλά πράγματα στην Ελλάδα είναι φτιαχτά. **Κομπίνες για αρπαχτές.** Αυτό βέβαια δεν είναι νέο αλλά δε βλέπω κανένα από αυτά τα πόσα μέτρα (έχασα τον λογαριασμό) κατά της ακρίβειας να εφαρμόζονται. Μόνο λόγια και από πράξεις μηδέν.
WELCOME TO ΤΡΕΛΛΑΔΑ!!!

CLOPY - PASTE

Κράζουμε τους Κινέζους για τις μαϊμούδες προϊόντα, και την ευρύτερη νοτιοανατολική Ασία αλλά και η αφεντιά μας δεν πάει πίσω.

Σ' αυτήν τη χώρα η πρωτοτυπία είναι είδος υπό εξαφάνιση. Εκτός από την αγορά που είναι τίγκα στα ιμιτασιόν από τη μια κράζουμε και από την άλλη τ' αγοράζουμε.

Αλλά και **η έμπνευση μας είναι για κλάματα.** Ανοίγεις την τηλεόραση και βλέπεις τα πάντα να είναι αντιγραφές και μάλιστα αποτυχημένες. Σήριαλ, τηλεπαιχνίδια, shows ακόμα και τα προεκλογικά debates είναι τρισάθλια και ελεεινά κακέκτυπα των αντίστοιχων αμερικανικών.

Ανοίγεις το ραδιόφωνο και ένας μεγάλος αριθμός τραγουδιών είναι διασκευασμένα στα ελληνικά και άλλα τόσα είναι αυτά που οι μελωδίες τους θυμίζουν έντονα κάτι. **Από ραπ μέχρι αμανέδες όλα τα μπασταρδεύουμε και βγαίνει το hit** (μην ξεράσω).

Η ξενομανία μας δεν έχει όριο. Θεωρούμε καινοτόμο το καθετί που θα έρθει από έξω σε ελληνική έκδοση ή στη χειρότερη περίπτωση θα βγει κάτι αντίστοιχο "ελληνικό" (πάντα βασισμένο σε μια ξενόφερτη ιδέα).

Στα μόνα που καταφέραμε να έχουμε κατοχυρωμένη πατέντα (αν μπορούμε να το πούμε έτσι) είναι η ρετσίνα, το ούζο, το σουβλάκι και η φέτα (η τελευταία παραλίγο να μας ξεφύγει πριν λίγα χρόνια). Με λίγα λόγια **έχουμε μείνει χρόνια πίσω.**

Κακά τα ψέματα αλλά πρέπει να σηκώσουμε τον κώλο μας και να εξελιχθούμε. Πιστεύω ότι στον τομέα της πληροφορικής (και όχι μόνο) μπορούμε να τα καταφέρουμε αρκετά καλά. **Μυαλά υπάρχουν και ιδέες επίσης. Ποιος βάζει φρένο; Μα φυσικά η πολιτεία.**

Το μυστικό είναι να υπάρχουν χρηματοδοτήσεις και κονδύλια για να επιτευχθεί αυτό. Μιλάμε για σοβαρές επιδοτήσεις και όχι τα σημερινά μυγοχεσίματα. Άρα τα χέρια κάποιων που τ' αρπάζουν χοντρά πρέπει να κοντύνουν.

Που θέλω να καταλήξω; Να αφήσουμε τα ετοιματζίδικα και να προχωρήσουμε σε ανάπτυξη σοβαρή. **Να μην επαναπαυόμαστε με τα φασόν που λένε made in Greece.**

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΜΕΡΕΣ

Επιτέλους αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε φθινόπωρο τις τελευταίες μέρες. Καλές οι ζέστες αλλά μέχρι ένα σημείο. Τέτοιοι καύσωνες και τέτοιας διάρκειας δεν είναι νορμάλ. Καταφέραμε να μειώσουμε τις εποχές από τέσσερις σε δύο τα τελευταία χρόνια. Χειμώνας καλοκαίρι. Αυτές οι δύο εποχές απαρτίζουν ένα έτος. Η άνοιξη και το φθινόπωρο κλειδώθηκαν στο χρονοντούλαπο και για τους περισσότερους αποτελούνε ανάμνηση. Ας χαρούμε όσο προλαβαίνουμε το μίνι φθινόπωρο που διανύουμε γιατί μπορεί να σφίξει ο καιρός από μέρα σε μέρα και να μας πλακώσουν τα απότομα τα κρύα.

Προσωπικά απολαμβάνω την κάθε βροχή που πέφτει αυτόν τον καιρό. Αυτός ο καιρός προσφέρεται και είναι ο ιδανικός για να κλειστούμε λιγάκι στον εαυτό μας και στο σπίτι μας για να ανασυγκροτηθούμε. Όχι όμως ότι δεν προσφέρεται και για παρέα. Οι καλύτερες συζοποσίες μετά συνοδείας μεζεκλικίων γίνονται τις βροχερές μέρες. Αλλά και οι βόλτες μέσα στη βροχή είναι καλές. Τόσο καλές όσο και η βόλτα μέσα σ' ένα πάρκο ή σε ένα δρομάκι που είναι γεμάτο από κιτρινισμένα φύλλα και με ένα αεράκι να κάνει κομπανία με τα δέντρα για να βγάλουν μουσική με το θρόισμα των φύλλων λίγο πριν να πέσουν.

Καλό φθινοπωρινό Σαββατόβραδο σε όλους.

ΚΑΛΑ ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΑΛΛΑ...

Θα ήθελα να αναφερθώ στο περιβόητο πείραμα του Θεού. Αυτό που γίνεται στα Γάλλο - Ελβετικά σύνορα και όλος ο κόσμος το έμαθε σαν CERN. Δεν είμαι επιστήμονας και οι γνώσεις μου πάνω σε αυτά τα θέματα μπορούνε να θεωρηθούνε ανύπαρκτες. Δε λέω ότι στην επιστημονική έρευνα και στις διάφορες ανακαλύψεις και εφευρέσεις. Η γνώση είναι δύναμη. Άκουσα και διάβασα ότι η αρχή αυτού του εγχειρήματος έγινε πριν είκοσι χρόνια και

τόσο είναι το χρονικό διάστημα που χρειάστηκε για να γίνει η όλη διαδικασία μέχρι σήμερα. Σίγουρα τα λεφτά που δαπανήθηκαν για να βγει εις πέρας όλη αυτή η ιστορία δεν είναι λίγα. Μιλάμε για εκατομμύρια και δισεκατομμύρια δολάρια ή ευρώ αν προτιμάτε. Και η φαιά ουσία που χρειάστηκε από τα μεγάλα μυαλά δεν είναι λίγη. Έχω μια απορία. Όλα αυτά τα χρήματα αν δίνονταν σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη και αν γίνονταν σχολεία, νοσοκομεία, υποδομές ύδρευσης και αποχέτευσης και δρόμοι δε θα ήταν όλα καλύτερα; Δεν υπάρχει ήπειρος που να μην έχει ευπαθείς ομάδες ανθρώπων και φτώχεια. Αφρική, νοτιοανατολική Ασία και όχι μόνο, Λατινική Αμερική, οι Αβοριγίνες στην Αυστραλία ακόμα και στη Ευρώπη υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ανάγκη. Δε θα ήταν καλύτερα να γίνει άλλο ένα πείραμα του Θεού με σκοπό σε είκοσι χρόνια να δαπανηθούν τόσα χρήματα και φαιά ουσία όσο και για το πείραμα του CERN; Είμαι 1000% σίγουρος ότι αν ληφθεί μια τέτοια απόφαση από τους άρχοντες της υφηλίου θα βρεθούνε τα χρήματα σε χρόνο μηδέν και μάλιστα τα διπλάσια. Θέληση πρέπει να υπάρχει και τίποτε άλλο. Αλλά η ματαιοδοξία και οι σκοπιμότητες είναι ριζωμένες βαθιά στον άνθρωπο και γι' αυτόν το λόγο δεν πρόκειται να γίνει τίποτα.

ΤΑΛΛΗΠΩΡΙΑ

12 Σεπτεμβρίου 2008, 16:00 μ.μ. Μόλις φτάνω στο Ελ. Βενιζέλος (το διεθνές αεροδρόμιο Αθηνών για τους αδαείς). Η πτήση μας είναι η 128 με την Aegean στις 20:35 μ.μ. για τη Θεσσαλονίκη. Χρόνος για να τριγυρίσουμε υπάρχει αφθονος. Πάμε για check in για να μην κουβαλάμε μαζί μας τις βαλίτσες και να κινούμαστε πιο ελεύθερα. Το μόνο που με αγχώνει είναι αν θα προλάβουμε το τελευταίο λεωφορείο για Σέρρες από Θεσσαλονίκη. Αν όλα πάνε καλά το προλαβαίνουμε. Οριακά μεν αλλά το προλαβαίνουμε.

Η πείνα μας έχει θερίσει. Πάμε να σαβουρώσουμε σε ένα από τα εστιατόρια του διεθνούς αερολιμένος και να μας πιάσουν τον κόλο εν γνώση μας.

Μέσα σε τριάντα λεπτά καθόμαστε και είμαστε πρησμένοι από το φαγητό. Δεν ήταν και τίποτα το ιδιαίτερο αλλά με είκοσι πέντε, σχεδόν, ευρώ που πληρώσαμε αν ήμασταν σε ταβέρνα θα είχαμε και τη φέτα μας, και τη σαλατίτσα μας και τη ρετσινούλα μας και σίγουρα όλα θα ήταν ποιοτικότερα. Δε γαμείς! Αεροδρόμιο είναι τι περιμένεις; Μετά το φαγητό σαν κλασσικός Ελληναράς που κάθισε σε τραπεζάκι για μη καπνίζοντες απόλαυσα και δυο τσιγαράκια το ένα πίσω από τ' άλλο.

Μετά ξεκινάμε τις τσάρκες στα μαγαζιά του αεροδρομίου. Τρία βιβλία που αγόρασα μου βγήκαν σχεδόν εξήντα ευρώ. Κάτι καφέδες, κάτι νερά, κάτι διάφορες μαλακίες που έβλεπα και ήθελα να φάω όπως βελγικές σοκολάτες και άλλα τέτοια σκατά μας βγήκε ο κούκος αηδόνι. Τέσπα!

Με τις βόλτες στο αεροδρόμιο πέρασε η ώρα και πήγαμε και καθίσαμε στην αίθουσα αναχωρήσεων μέχρι να μπούμε στο αεροπλάνο. Εκεί που καθόμασταν ψόφιοι από την κούραση ακούμε από τα μεγάφωνα: ***"Κύριοι επιβάτες της πτήσης 128 με Aegean για Θεσσαλονίκη σας ενημερώνουμε ότι θα υπάρξει μία καθυστέρηση δέκα λεπτών"***. ΟΧΙ ΡΕ ΠΟΥΣΤΗ ΜΟΥ!

Αρχίζουν να με ζώνουνε τα φίδια. Η καθυστέρηση όντως είναι μικρή αλλά ο κίνδυνος να χάσουμε το τελευταίο λεωφορείο για τις Σέρρες είναι ορατός και μεγάλος. Πάω στις δυο υπαλλήλους της Aegean που είναι στο stand που ελέγχουνε τις κάρτες επιβίβασης και εξηγώ την κατάσταση. **"Μην ανησυχείτε κύριε. Ο πιλότος σε τέτοιες περιπτώσει πάει πιο γρήγορα με αποτέλεσμα να υπάρχει καθυστέρηση μόνο για πέντε λεπτά"**, ήταν η απάντηση μιας υπαλλήλου. Πάω και κάθομαι ξανά στη θέση μου και κάνω μέσα μου υπολογισμούς. Τα Κ.Τ.Ε.Λ. Θεσσαλονίκης είναι στην αντίθετη πλευρά της Θεσσαλονίκης από το αεροδρόμιο. Αν πατήσει το γκάτζι ο ταξιτζής υπάρχει ακόμη ελπίδα.

Έφτασε η ώρα της επιβίβασης. Καθόμαστε στις θέσεις μας και απογειωνόμαστε. Μας σερβίρουν ένα χυμό της κακιάς ώρας και φιστίκια. Ναι! Ένα σακουλάκι με φιστίκια. Το πολύ να είχε δέκα μέσα στο σακουλάκι. Η ξεφτίλα σε όλο της το μεγαλείο. Που να ήξερα ότι αυτό ήταν μια πρόγευση για το αράπικο φιστίκι που θα τρώγαμε μετά. Φτάνουμε στη Θεσσαλονίκη στις 21:30. Δε σταματώ να κάνω υπολογισμούς με το μυαλό μου. Μέχρι να πάρουμε τις βαλίτσες άντε να περάσουν άλλα πέντε με δέκα λεπτά και αν τρέξουμε για ταξί πάλι μπορεί να προλάβουμε στο τσακ το λεωφορείο. Μα έλα που περιμένουμε να πάρουμε βαλίτσες και βαλίτσες δε βλέπουμε! Όλοι έπαιρναν τις βαλίτσες τους μα οι δικές μας πουθενά. Άφαντες! Το ένα μάτι να κοιτάζει το ρολόι στο κινητό και το άλλο να ψάχνει για βαλίτσες. Η ώρα περνάει και κρύος ιδρώτας με λούζει. Στο τέλος αντικρίζω μια δικιά μας βαλίτσα. **YES!** Η χαρά μου είναι απερίγραπτη και μου έρχεται να στήσω πάρτυ. Πριν περάσει ο ενθουσιασμός μου που αντίκρισα τη πρώτη βαλίτσα βλέπω να έρχεται και η δεύτερη. Μου έρχεται να ρίξω πυροτεχνήματα. Βλέπω το κινητό μου. 21:46. Γίνομαι superman και σε χρόνο dt βρίσκομαι έξω να περιμένω ταξί. Από πίσω η Μαρία αλαφιασμένη. **ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΜΟΥ ΤΗΝ ΑΛΟΓΟΜΟΥΡΑ!** Έχει άλλους εφτά μπροστά από εμάς που περιμένουν ταξί. Έχω την εντύπωση ότι όλοι είναι συνεννοημένοι και προχωράνε αργά για να μου σπάσουν τα νεύρα. Αρχίζω και βγάζω ένα κοκτέιλ αφρών και μπινελικίων από το στόμα μου. Επιτέλους φτάνει η σειρά μας να μπούμε σε ταξί. Ρωτάω τον ταξιτζή αν υπάρχει περίπτωση να προλάβουμε το λεωφορείο αν τρέξει. **"Το άλλο με τον Τοτό το ξέρεις;"**, μου απαντάει. Βλέπω το κινητό μου. 21:56. Πάμε στον Ο.Σ.Ε. Έχει intercity στις δύο το πρωί. Άλλες τέσσερις ώρες αναμονή και δύο ώρες ταξίδι (το αράπικο φιστίκι που σας έλεγα).

Στον Ο.Σ.Ε. δε μιλιόμαστε από τη φούρκα μας. Οι τέσσερις ώρες μας φάνηκαν τέσσερις αιώνες. Έχω κάνει ένα πακέτο τσιγάρα και βρίσκομαι στα πρόθυρα να πέσω στα σκληρά. Επιτέλους φαίνεται το τρένο. Μπαίνουμε μέσα και από την τσατίλα μου μπαίνω σε λάθος βαγόνι. Πρέπει να διασχίσω όλο το βαγόνι για να πάω στο άλλο για να κάτσω στη θέση μου. Μέσα να γίνεται ο χαμός. Κάποιες κυράτσες που θέλουν να βουλευτούνε πρώτες άσχετα αν αυτές είναι τρεις ενώ εγώ και άλλοι τριάντα που ακολουθούν έρχονται από την αντίθετη κατεύθυνση. **"Κάτσι να πιράσου και μετά πιρνάτι κι 'σεις"**, μου λέει μια θείτσα. Δεν κρατήθηκα. **"Άντε γαμήσου μωρή μανδάμ. Αι σιχτίρ μαλάκω. Φράζεις το δρόμο με τις άλλες δυο κότες σε τριάντα άτομα για να βουλευτείς ενώ δεν έχεις ούτε βαλίτσα ούτε τίποτα ενώ τα δικά μας τα χέρια κρέμασαν από το βάρος των αποσκευών"**. **"Πωπω στόμα!"**, λέει μια απ' αυτές και κάνουνε στην άκρη να περάσουμε ενώ οι άλλες δύο έμειναν με το στόμα ανοιχτό..

Μετά από δέκα λεπτά επιτέλους φτάνω στη θέση μου. Εκεί βλέπω να κάθεται ένας ταγαράς. **"Φιλαράκι κάθεςαι στη θέση μου"**, του λέω. **"Δε μπορείς να κάτσεις απέναντι;"**, με ρωτάει. **"Ρε άντε γαμήσου και 'συ ρε μαλακισμένο. Σήκω για να μη σε σηκώσω με τις κλωτσιές"**, ουρλιάζω. Χωρίς να πει τίποτε άλλο σηκώθηκε και πήγε στη θέση του. Δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου. Όχι ότι δε βρίζω αλλά έχω μεγάλη υπομονή. Τι μ' έπιασε εκείνη την ώρα και έβριζα τους πάντες και τα πάντα δεν καταλαβαίνω. Δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου.

4:00 π.μ. Επιτέλους φτάσαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό των Σερρών. Μέχρι να βγούμε, να πάρουμε ταξί και να φτάσουμε στο σπίτι πήγε 4:30 το πρωί.

Πιστεύω ότι αν δεν υπήρχαν τα δέκα λεπτά καθυστέρησης από την Aegean θα προλάβαινα το τελευταίο λεωφορείο για Σέρρες που ήταν στις 22:00 μ.μ. και θα ήμουν στο σπιτάκι μου το αργότερο στις 23:30 μ.μ.

Η ΣΜΥΡΝΗ ΜΑΝΑ ΚΑΙΓΕΤΑΙ

22 Αυγούστου 1922. Σαν σήμερα, πριν από ογδόντα έξι χρόνια, ξεκινάει (και μερικές μέρες πριν) ο αφανισμός της Σμύρνης και των κατοίκων της. Θα ολοκληρωθεί το Σεπτέμβρη του ίδιου έτους. Βέβαια δεν είναι μόνο η καταστροφή της Σμύρνης που αποτελεί τη Μικρασιατική καταστροφή. Η γενοκτονία εφαρμόζεται σε όλη τη Μικρασία (Αϊβαλί και άλλες πόλεις και χωριά). Ο Αρχιεπίσκοπος Σμύρνης Χρυσόστομος. Ένας πραγματικός ήρωας που βοήθησε με το παραπάνω όλους για να γλιτώσουν από το θάνατο και έμεινε εκεί παρόλο που του δόθηκε ευκαιρία να γλιτώσει. Βρήκε τραγικό θάνατο. Του έβγαλαν τα μάτια και τον έσυραν στους δρόμους της Σμύρνης. Δε μένει τίποτα όρθιο. Τίποτα δε θα θυμίζει κάτι από την πανέμορφη μεγαλούπολη. Όλα έγιναν στάχτη.

Τα πλοία των μεγάλων δυνάμεων έμειναν άπραγα. Όποιος κατάφερνε να ανέβει σ' αυτά τον ξαναπετούσαν στη θάλασσα. Ανθρωπισμός μηδέν. Οι ξένοι το μόνο που έκαναν ήταν να βγάζουν φωτογραφίες από τα πλοία. Οι Γερμανοί, οι σημερινοί μας εταίροι, ήταν αυτοί που βοήθησαν τον Κεμάλ όσο κανένας άλλος για να σβήσει τη Σμύρνη από το χάρτη. Με τη Μικρασιατική καταστροφή θα παιχτεί άλλο ένα δράμα. Αυτό των προσφύγων. Ολόκληρες οικογένειες ξεκληρίστηκαν και όσοι επιβίωσαν ξεκίνησαν ξανά από το μηδέν. Πολλοί πήγαν στην Ελλάδα όπου εκεί τους αντιμετώπιζαν οι ντόπιοι ως τουρκόσπορους αλλά δεν είναι και λίγοι όσοι πήγαν σε άλλες χώρες όπως οι Η.Π.Α., Αίγυπτος και αλλού.

Η ελπίδα λένε πεθαίνει τελευταία. Εκείνες τις ημέρες πέθαναν πολλοί μαζί της.

THE END

Τέλειωσε και αυτή η Ολυμπιάδα. **Πιο πολύ με θέατρο του παραλόγου έμοιαζε.** Έκατσα και είδα λίγο από την τελετή λήξης. Ήθελα να δω η Αγγλία τι θα παρουσίαζε σαν πρόγευση για τη Ολυμπιάδα του 2012. Ένας γερασμένος και καταϊδρωμένος Jimmy Page (Led Zeppelin), ένα κόκκινο διώροφο λεωφορείο (σήμα κατατεθέν της Αγγλίας και του Λονδίνου), μεταμοντερνισμός, πολυπολιτισμός και David Beckham. **Τίποτα ενδιαφέρον δηλαδή.**

Το γέλιο έπεσε με τον δήμαρχο του Λονδίνου. Ούτε να ανεμίσει την Ολυμπιακή σημαία ήξερε. Ούτε κουμπωμένο σακάκι όπως ορίζει το άτυπο πρωτόκολλο σ' αυτές τις περιπτώσεις είχε, η υπερκινητικότητα του ήταν κάτι παραπάνω από εμφανής και τα χέρια του πήγαιναν μονίμως προς τις τσέπες. Το μόνο που δεν έκανε ήταν να ξύσει τ' αρχίδια του δημοσίως (μπορεί να το έκανε και να μου ξέφυγε).

Το μόνο που μου έκανε εντύπωση ήταν όταν είδα τους Κινέζους θεατές να στέκονται προσοχή κατά τη διάρκεια της έπαρσης της ελληνικής σημαίας και του εθνικού ύμνου της Ελλάδας.

Ένα είναι σίγουρο. **Κάποιες φαρμακοβιομηχανίες πήραν το χρυσό μετάλλιο.** Τα προϊόντα τους κατάφεραν να μην ανιχνευθούν. Αν για να επιτευχθεί αυτό μπήκε και ανθρώπινος δάκτυλος αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Μια τελευταία απορία μόνο: Ο Αμερικανός κολυμβητής των επτά παγκοσμίων ρεκόρ και των οχτώ χρυσών μεταλλίων (ο Φελπς δηλαδή) δήλωσε ότι καταναλώνει καθημερινά γύρω στις έξι χιλιάδες θερμίδες (περίπου όσο τρεις άνθρωποι). Πως μπορεί και επιπλέει και δεν πατώνει; Και πως δεν παχαίνει; Είπαμε να κάνει παγκόσμια ρεκόρ αλλά όχι και να καταργήσει όλους τους νόμους της φύσης.

ΟΙ ΜΠΛΕ ΚΑΔΟΙ

Έχει μερικές μέρες που έβαλαν στην πόλη πλαστικούς μπλε κάδους έτσι ώστε να πετάμε οτιδήποτε ανακυκλώσιμο (χαρτιά, πλαστικά, αλουμίνια, γυαλιά κλπ.). Χθες είπα να συγυρίσω το αποθηκάκι που έχω και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μαζέψω πολλά κιλά χαρτιού. Εφημερίδες, περιοδικά, διαφημιστικά φυλλάδια κλπ. Τα έκανα δέματα (πέντε παρακαλώ) και κατέβηκα να τα πετάξω σ' ένα μπλε κάδο.

Με το που βρέθηκα μπροστά στο μπλε κάδο, σήκωσα το καπάκι και είδα ότι οι γείτονες πέταξαν οτιδήποτε υπάρχει εκτός από ανακυκλώσιμα προϊόντα. Αποφάγια, σπασμένα σκαμπό, ραδιοφωνάκια, μία τηλεόραση 14" και διάφορα άλλα. Το περίεργο είναι ότι ακριβώς δίπλα υπάρχουν δύο κανονικοί κάδοι που είναι γι' αυτά τα πράγματα και ήταν και οι δύο άδειοι εντελώς.

SUMMER IN THE CITY

... "Άδεια η πόλη, που πήγαν όλοι;" ... που λέει και το γνωστό άσμα του Βασίλη Παπακωσταντίνου. Και η πόλη θα αδειάσει ακόμη περισσότερο με αποκορύφωμα τον δεκαπενταύγουστο. Το θέμα είναι ότι **πολλοί από τους φευγάτους την έκαναν με ελαφρά για διακοπές σε κάποια παραλία με διακοποδάνειο.**

Από τη μια τους δικαιολογώ γιατί έχουν μπαϊλντίσει στην πόλη και όλοι χρειάζονται δέκα μέρες ξεγνοιασιάς. Από την άλλη οι **αυξήσεις των επιτοκίων** από τις τράπεζες σε διάφορα είδη δανείων θα προσγειώσουν τους δανειολήπτες μάλλον ανώμαλα.

Υπάρχουν και αυτοί που κάθονται στις πόλεις και δεν το κουνάνε ρούπι. Όχι ηθελημένα, απλά δεν υπάρχει σάλιο. **Να ζεις στην Ελλάδα και να μην μπορείς να κάνεις μια βουτιά σε μια κοντινή παραλία είναι γερό καψόνι.** Πόσο μάλλον όταν βλέπεις διάφορα εγγλεζάκια να έρχονται στα νησιά με πακέτα που έχουν πραγματικά ξεφτιλισμένες τιμές και κάνουν τις χίλιες δυο μαλακίες.

Τι να κάνεις... Η μόνη παρηγοριά είναι η συντροφιά της τηλεόρασης (λέμε και κανένα αστείο για να περνάει η ώρα) η οποία συνοδεύεται με καρπουζάκι.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΑΝΔΡΑΣ

Είχα την ατυχία στη ζωή μου να γνωρίσω πριν πολλά χρόνια τον Γιάννη. Ποιος είναι ο Γιάννης; Είναι ένας τύπος που πάνω απ' όλα κοιτάζει τον εαυτό του. Φοράει παντού παρωπίδες και είναι ισχυρογνώμων. Ακόμα και λάθος να κάνει δεν πρόκειται να το παραδεχτεί γιατί νιώθει μειονεκτικά. Στη δουλειά του δεν είναι τεμπέλης αλλά είναι τσαπατσούλης και **δουλικός με τους πελάτες του. Οι τελευταίοι έχουν μια πολύ καλή εικόνα για το Γιάννη.** Γι' αυτούς είναι ένα καλό παιδί, εργατικό, εξυπηρετικό και πάντα με το χαμόγελο στα χείλη.

Ο Γιάννης έχει και άλλο ένα πρόσωπο το οποίο το φανερώνει μόλις μπαίνει μέσα στο σπίτι του. Εκεί είναι αυταρχικός, όλα του φταίνε, ξεσπάει στα παιδιά του και χτυπάει τη γυναίκα του. Νομίζει ότι όλοι εκεί μέσα είναι κτήμα του. **Έτσι επιβεβαιώνει τον ανδρισμό του.** Μιλάει με τα χειρότερα λόγια και όταν πίνει δεν ξέρει τι λέει. Το χειρότερο; Κατηγορεί στους κολλητούς του και ξεφτιλίζει τη γυναίκα του χωρίς λόγο και με αυτόν τον τρόπο νομίζει πως επιβεβαιώνεται αλλά και οι φίλοι του από μέσα τους τον κοροϊδεύουν. Με λίγα λόγια ο Γιάννης καταφέρνει να ξεφτιλίζει τον

εαυτό του ακόμα περισσότερο. Για τον Γιάννη το μόνο που αξίζει είναι να είναι αρεστός στους φίλους του και στους ξένους. Για την οικογένεια του το μόνο που ξέρει να δίνει είναι η γκρίνια, η μιζέρια, οι βρισιές και το ξύλο. Δεν ξέρω τι φταίει και συμπεριφέρεται έτσι στην οικογένεια του. Μονίμως δημιουργεί προβλήματα και με άλλους στενούς συγγενείς. Νομίζω ότι **νιώθει κατώτερος** επειδή η γυναίκα του είναι μορφωμένη, έχει τελειώσει το πανεπιστήμιο και έχει καλή θέση στη δουλειά της, ενώ αυτός τελείωσε το γυμνάσιο με το ζόρι και έχει καταφέρει να τα σκατώσει πολλές φορές στη δουλειά του.

Τέτοια άτομα που νομίζουν ότι εκπέμπουν ανδρίλα με το να χτυπάνε τη γυναίκα τους και τα παιδιά τους για 'μένα είναι τα ποιο μίζερα που υπάρχουν πάνω στον πλανήτη.

Γιάννη ένα να θυμάσαι. Έχει ο καιρός γυρίσματα αλλά θα είναι αργά.

Βάλε μυαλό όσο προλαβαίνεις γιατί θα πετάξει το πουλάκι και θα χτυπάς το κεφάλι σου στον τοίχο.

Πάντα εκτιμούμε κάτι όταν αυτό το έχουμε χάσει.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Αν και Έλληνας είμαι από το εξωτερικό. Γεννήθηκα στη Σουηδία. Τώρα μένω στην Ελλάδα. Θα μου πείτε ότι δε σας νοιάζει και καλά κάνετε. Απλά ψάχνω τρόπο να κάνω ένα πρόλογο για κάποιους άλλους Έλληνες οι οποίοι είναι ουκ ολίγοι. Μιλάω για τους **ομογενείς** που βρίσκονται σε όλα τα σημεία του πλανήτη.

Πάρα πολλοί ομογενείς επισκέπτονται την Ελλάδα κυρίως τους καλοκαιρινούς μήνες. Υπάρχουν πολλοί που **την ελληνικότητα τους τη θυμίζει μόνο το αλλοιωμένο επίθετο τους**. Είναι πολλοί που με το πέρασμα των χρόνων και των γενεών δε νιώθουν Έλληνες ούτε στο ελάχιστο (προσωπικά δεν το βρίσκω κακό αλλά φυσικό επακόλουθο).

Υπάρχουν και πολλοί όμως που μπορεί να μην έχουν στενή επαφή με την Ελλάδα αλλά είναι πιο Έλληνες και από τους κατοίκους αυτής της χώρας.

Είναι πάρα πολλοί που πρόκοψαν στο εξωτερικό και πλούτισαν και προσφέρουν στην Ελλάδα με όποιο τρόπο μπορούνε. Υπάρχει βέβαια και η αντίθετη πλευρά στην οποία ανήκουν ομογενείς που όχι μόνο δεν τους καίγεται καρφάκι αλλά έχουν κάνει και κακό στη χώρα.

Οι ομογενείς πολλές φορές αντιμετωπίζονται στην Ελλάδα ως ξένοι και στις χώρες που ζούνε ως Έλληνες. Πολλές φορές, κυρίως το καλοκαίρι, όταν έρχονται ομογενείς για τουρισμό γδέρνονται στην κυριολεξία από τα ξενοδοχεία που διαμένουν, κάποιους οδηγούς ταξί, από εστιατόρια και άλλους ντόπιους με αποτέλεσμα να έχουνε τις χειρότερες εντυπώσεις. Γιατί; Επειδή **αρκετοί ντόπιοι τους βλέπουνε σαν δίποδα εκατοστάευρα.**

Πολλές φορές **η ορογένεια δεν έχει την υποστήριξη της πολιτείας ούτε για τα απαραίτητα**, π.χ. σχολικά βιβλία. Θα μου πεις ότι εδώ ο ντόπιος δεν έχει την υποστήριξη της πολιτείας τους ξένους θα κοιτάμε τώρα; Και όμως. **Δεν είναι ξένοι.**

Να μην ξεχνάμε ότι **οι περισσότεροι Έλληνες ζούνε εκτός Ελλάδας** και καλό θα ήτανε να έχουν στενότερες σχέσεις με την πατρίδα. Μια αρχή είναι να μην τους αντιμετωπίζουμε μόνο σαν τουρίστες και σαν ξένους.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΟ FOREVER

Λόγω φόρτου εργασίας και επειδή φιλοξενώ συγγενείς από το εξωτερικό μου είναι λιγάκι δύσκολο να αναρτώ κάθε μέρα post. Για το χθεσινό επεισόδιο όμως δε γίνεται να μη γράψω κάτι. Τι ακριβώς εννοώ; Χθες το πρωί έπρεπε να στείλω εφτά έγγραφα με fax. Επειδή δεν αξιώθηκα ακόμα να ρυθμίσω αυτό που έχω στο σπίτι αποφάσισα να απευθυνθώ στο ταχυδρομείο της πόλης. **Ήξερα εκ των προτέρων ότι θα μου έκοβαν τον κόλο με τις τιμές τους** αλλά η δουλειά έπρεπε να γίνει οπωσδήποτε. Πηγαίνω νωρίς το πρωί στο ταχυδρομείο και πάω σε έναν υπάλληλο που φορούσε κάτι **πατομπούκαλα** τα οποία ονόμαζε γυαλιά και τον ρωτάω

πόσο κοστίζει μια σελίδα να στείλω με το fax στην Αθήνα. Η απάντηση του ήταν: *"Άστο καλύτερα, είναι πολύ ακριβά"*. **ΤΙ ΛΕΣ ΡΕ ΜΠΑΡΜΠΑ!!!** Και τι σε νοιάζει εσένα πόσο θα πληρώσω. Κάνω δεύτερη προσπάθεια ρωτώντας τον ευγενικά πόσο κοστίζει η σελίδα και του λέω ότι είναι επείγον. Η απάντηση του; *"Καλύτερα να πας σε έναν ιδιώτη. Εδώ είναι ακριβά"*. Αρχίζουν τα νεύρα μου να γίνονται κρόσια και του λέω με ανεβασμένο τον τόνο της φωνής μου ότι δε με ενδιαφέρει το κόστος και να μου πει που θα απευθυνθώ για να στείλω τα fax. **Ο τύπος το χαβά του.**

Τέλος πάντων **μετά από μερικά μπενιλίκια και συνολικά πέντε προσπάθειες μου είπε να απευθυνθώ στο γκισέ Νο 6.**

Μετά από **μισή ώρα** που κράτησε η όλη η διαδικασία αποστολής των fax ήρθε η στιγμή να πληρώσω. **Σχεδόν δεκατρία ευρώκια.** Πάω σε άλλο γκισέ να πληρώσω αλλά **για κακή μου τύχη έπρεπε να περιμένω να τελειώσει η τηλεφωνική συνδιάλεξη που είχε ο υπάλληλος.** Βρε χτυπούσα νευρικά τα δάχτυλα μου στον πάγκο, βρε ξερόβηχα αυτός τον χαβά του. Μιλούσε για ένα τροχόσπιτο που ήθελε να αγοράσει. Μόνο όταν του είπα ότι βιάζομαι (εννοείται με συνοδεία μπινελικίων) **καταδέχτηκε να κλείσει το γαμοτηλέφωνο του και να πάρει τα ταπεινά μου χρήματα και να μου κόψει τιμολόγιο.**

Είναι να μην πάρει μια καρέκλα δημοσίου ο Έλληνας. Έτσι και την πάρει στ' αρχίδια του όλα.

ΔΕ ΒΑΖΟΥΜΕ ΜΥΑΛΟ

Καλημέρα και καλή εβδομάδα σε όλους. Χθες το μεσημέρι πήγα στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης να παραλάβω κάποιους συγγενείς που ήρθαν από το εξωτερικό. Όταν ήμουν καθ' οδόν για να πάω αλλά και στο δρόμο του γυρισμού κατάλαβα ότι εμείς **οι έλληνες δε βάζουμε μυαλό.** Τι εννοώ; Το τραβάει ο οργανισμός μας και τα θέλει ο κώλος μας. Μιλάω για όλους αυτούς που νομίζουν ότι κάνουν ράλι και σανιδώνουν το γκάτζι και τρέχουν

σαν τρελοί. Που θα πάτε ρε μαλάκες; Τι βιάζεστε; Μετά θρηνούμε θύματα κάθε Σαββατοκύριακο. Εκεί που πας στα δεξιά και νορμάλ έρχεται ένας μαλάκας από πίσω και ξεκινάει να κορνάρει από απόσταση εκατό μέτρων για να τον προσέξεις και να κάνεις στην άκρη για να σε προσπεράσει.

Υπάρχουν κάποιοι ηλίθιοι αγάμητοι που την ώρα που προσπερνούν κάποιον νιώθουν την υπέρτατη ηδονή.

Άντε τη δέχομαι και αυτή την ανωμαλία. Αλλά **τι φταίει ο άλλος που θα πάνε να καρφωθούνε πάνω του και θα τον σκοτώσουν;** Τον γαμάς κύριε πρόεδρε ή δε τον γαμάς;

Το οδικό δύκτιο της χώρας δεν προσφέρεται για τρελά γκάζια και καλό θα ήταν να το χωνέψουν αρκετοί τρόμπες και ειδικά **πιτσιρικάδες που μόλις παίρνουν το δίπλωμα οδήγησης και ένα αυτοκίνητο νομίζουν ότι έπιασαν τον παπά από τ' αρχίδια και θα γαμήσουνε τον κόσμο όλο κάνοντας αγώνες ταχύτητας.**

Αν σας αρέσουν τα ταξίδια και οι εκδρομές και θέλετε να ξανακάνετε τις αποδράσεις σας κόψτε τις μαλακίες. **(ήταν ένα κοινωνικό μήνυμα προς τους τρόμπες από το ΘΕΜΑ)**

ΜΠΕΕΕΕΕΕΕ!!!

Πριν λίγο έβλεπα το δελτίο ειδήσεων στο ΣΚΑΪ και είδα ότι στη **Ζιμπάμπουε** εκλέχτηκε για άλλη μια πενταετία ο ίδιος πρόεδρος (Robert Mugabe ή κάτι τέτοιο) ο οποίος ήταν και ο **μοναδικός υποψήφιος.**

Ο συγκεκριμένος πολιτικάντης χρησιμοποίησε το στρατό για να τρομοκρατήσει τους πολίτες και όσοι πήγαν να ψηφίσουν το έκαναν από φόβο. **Εκλογές παρωδία με λίγα λόγια. Κάτι σαν το Ελλάντα.**

Και στην Αφρική δημοκρατίες του κώλου έχουν. Και εμείς στην Ελλάδα δεν πάμε πίσω. Τόσα χρόνια **τρεις οικογένειες αλωνίζουν στην πολιτική σκηνή της χώρας. Καραμανλήδες, Μητσοτάκηδες και Παπανδρέοι.** Το χειρότερο απ' όλα; **Ο έλληνας** γουστάρει το δούλεμα που τρώει με το παραπάνω. **Μια ζωή γίδι.** Τα θέλει ο κώλος του. Από τη μια βρίζει για τα όσα του κάνουν και από την άλλη στο τέλος της τετραετίας τρώει το παραμύθι, τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα (που λέει και το γνωστό άσμα) και τους ξαναψηφίζει. Είμαστε άξιοι της μοίρας μας.

Τώρα αν αντιγράφει η Ζιμπάμπουε την Ελλάδα ή το αντίθετο θα σας γελάσω.

Μπεεεεεεεε!!!

ΩΡΑΙΟ ΠΡΑΓΜΑ Η ΗΣΥΧΙΑ

Τέτοιες μέρες καλοκαιριάτικες με **ντάλα ήλιο και ΣουΚου** (Σαββατοκύριακο) οι πόλεις γίνονται πιο ανθρώπινες. Που αποδίδεται αυτό; Στην έλλειψη των ανθρώπων. Όλοι ετοιμάζουν τα μπαγκάζια τους για **μίνι**

αποδράσεις στις κοντινές παραλίες και άλλοι για κανονικές διακοπές. Πάντα υπάρχουν και αυτοί που μένουν πίσω για διάφορους λόγους και δυστυχώς είμαι και εγώ ένας από αυτούς. Από την άλλη **μπορείς να κινηθείς πιο εύκολα με το αυτοκίνητο και έχεις εκατοντάδες μέρη όπου μπορείς να παρκάρεις, μπορείς να πάρεις το ποδήλατο σου και να το ευχαριστηθείς κάνοντας βόλτες χωρίς να σε κορνάρει ο κάθε βιαστικός μαλάκας και χωρίς να φοβάσαι αν αντί για το σπίτι θα καταλήξεις στο νοσοκομείο.** Δεν υπάρχει τόση φασαρία και η ατμόσφαιρα φαντάζει πιο ήρεμη, χωρίς άγχος, πιο τεμπέλικη (με την καλή έννοια). Να μην είχαμε και αυτές τις υπερβολικές ζέστες θα ήταν καλύτερα αλλά τι να κάνεις. Δε μπορούμε να τα έχουμε όλα. Καλά θα ήταν να είναι κάθε μέρα έτσι αλλά **ανθρώπινη πόλη στην Ελλάδα σημαίνει πόλη χωρίς ανθρώπους.** Ο ανθρώπινος παράγοντας παίζει μεγάλο ρόλο στο πόσο ευχάριστη ή όχι είναι μια πόλη. **Συνείδηση και υπευθυνότητα χρειάζεται και τίποτε άλλο.** Αλλά είπαμε... στην Ελλάδα ζούμε όπου ζει και βασιλεύει ο **ωχαδερφισμός και ο σταρχιδισμός.** Καλό Σαββατοκύριακο σε όλους και όσοι φύγατε από τις πόλεις μη βιαστείτε να γυρίσετε. **Ας απολαύσουμε την ησυχία μας και εμείς που μείναμε πίσω.**

ΔΕ ΓΚΡΙΚ ΚΑΜΑΚΙ

Υπάρχουν κάποιοι τύποι εντελώς γραφικοί θα έλεγα. Όχι με την κακή έννοια, απλά έχουν μείνει πίσω κάτι δεκαετίες. Είναι ένα είδος κάγκουρα. Πως ξεχωρίζουν; Στις παραλίες προσπαθούν να επιδοθούν στο **γκρικ καμάκι.** Έχουν **χαίτη** (όχι απαραίτητως), από μακριά φαίνεται ότι έχουν μια **προβιά** πάνω τους αλλά με το που πλησιάζεις βλέπεις ότι είναι **το δασύτριχο στήθος που εκπέμπει ανδρίλα μεγατόνων.** Τα αξεσουάρ είναι απαραίτητα. **Χρυσές αλυσίδες** στα χέρια και στο λαιμό και **χρυσά δαχτυλίδια με χοντροκομμένες κοτρόνες** πάνω τους. Τα νύχια από τα μικρά δάχτυλα πρέπει να είναι μεγάλα για να μπορούν να εισχωρούν στις οπές της μύτης και των αυτιών.

Το **dress code** είναι βερμούδα με καφέ στρατιωτική σαγιονάρα και γυαλί περιπτερέϊμπαν ή αλμπάνικα όπτικάλ. Στο χέρι δυο πακέτα Μαλίμπορο και δυο κινητά και βάδισμα βαρύ (σαν να έσκαβε πέντε μέρες συνεχόμενες). Το μεγάλο γέλιο πέφτει όταν ανοίγει ο στόμας για να μιλήσει αγγλικά (μιλάμε για Οξφορδιανά) για να χτυπήσει ξένες τουρίστριες: "**Ντου για λάικ δε Γκρις ματμαζέλ;**", "**Χάλοου μπέημπι, μι Νώντας, γιου;**", "**Χάου ντου γιου ντου μανάρα μου**", "**Ντου γιου γουόντ τάτσι μίτσι χότσι;**". Θα μπορούσα να γράφω όλη μέρα αυτά που έχω ακούσει κατά καιρούς. Σίγουρα τα συγκεκριμένα καμάκια που αναφέρω δίνουν μια ξεχωριστή καλοκαιρινή νότα στις παραλίες και αν τύχει να είστε κοντά σε ένα γκρικ καμάκι τύπου 1980 κλείστε τα μάτια και απολαύστε τα μαργαριτάρια που θα ξεστομίζει στην αλλοδαπή τουρίστρια.

Ε.Ε.Χ.Ι. ΚΑΙ ΚΟΥΡΑΦΕΞΑΛΑ

Πολλοί από εσάς όλο και θα έχετε ακούσει κάτι για την **Ε.Ε.Χ.Ι.** (Ένωση Ελλήνων Χρηστών Internet). Γνωρίζω ότι αυτή η ένωση υπάρχει εδώ και κάποια χρόνια. Αυτό που δε γνωρίζω είναι πως δημιουργήθηκε. Πως με εκπροσωπεί αυτή η ένωση; Έχει και πρόεδρο. **Εγώ δε θυμάμαι να ψήφισα για την εκλογή κάποιου να με αντιπροσωπεύει και δε θέλω να με αντιπροσωπεύει κανένας.**

Από κάποιο γνωστό μου, ο οποίος σπουδάζει πληροφορική στο πανεπιστήμιο Κρήτης και είναι πολύ μέσα στα πράγματα, έμαθα ότι ο πρόεδρος της ένωσης αυτής δουλεύει στο συγκεκριμένο πανεπιστήμιο και παίρνει ένα σκασμό φράγκα (δεν ξέρω αν δουλεύει ακόμα) και έχει και εκπομπή την **"Ψηφιακή Ελλάδα"** στην ΕΤ1. Όλα για τη μαρμίτα δηλαδή ο πρόεδρος. Για 'μένα όλη αυτή η κατάσταση είναι αυθαίρετη και κρύβει αυτοσκοπούς κάποιων. **Νιώθω ότι κάποιος βολεύτηκε με τις πλάτες μου και τα αρπάζει χοντρά.** Μάλλον κάποιοι. Μου θυμίζει κάποιους τυχοδιώκτες αποικιοκράτες που δημιουργούσαν σέκτες για να εκμεταλλευτούνε τον κοσμάκη για προσωπικό τους όφελος πριν πολλά χρόνια.

Και εφόσον αυτή η ένωση αντιπροσωπεύει τους Έλληνες χρήστες του internet (δηλαδή τους πάντες) γιατί είναι άφαντη και δεν αντιδρά για το blogονομοσχέδιο;

Ακόμα και στο internet υπάρχουνε κάποιοι που κύριο μέλημα τους είναι να τα αρπάζουνε χοντρά χωρίς να δουλέψουνε καθόλου εκμεταλλευόμενοι τρίτους. **Μήπως πρέπει να τους πάρει ο διάολος;**

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕ ΤΟ ΤΣΟΥΒΑΛΙ

Αφορμή γι' αυτό το post στάθηκε μια διαφήμιση εφημερίδας που είδα στην τηλεόραση. Δεν έχει σημασία ποια εφημερίδα. Πολλές κάνουν το ίδιο με μοναδικό σκοπό τις πωλήσεις. Τι εννοώ; Κάθε Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη **πολλές εφημερίδες τακτοποιούν τον άνεργο κοσμάκη σε δουλειές.**

Σαββατοκύριακα πουλάνε με τα DVDs και τα CDs. Τις καθημερινές όμως; Κάτι έπρεπε να γίνει για να υπάρχουν πωλήσεις. Για να προσελκύσεις κάποιον πρέπει να αγγίξεις κάποια ευαίσθητη χορδή του. Για να τσιμπήσει κάποιος **τι πιο πιασάρικο από τις αγγελίες για δουλειά;** Και δώστου κάθε εβδομάδα χιλιάδες θέσεις στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα και ένα σωρό διαγωνισμούς να τρέχουν μέσω Α.Σ.Ε.Π. ή εκτός Α.Σ.Ε.Π. Απορώ πως συνεχίζουμε να έχουμε ανεργία με τόση προσφορά εργασίας.

Το περίεργο είναι πως κάθε φορά που πάω στα Κ.Ε.Π. να πάρω καμιά προκήρυξη βλέπω τα ράφια άδεια και όταν ρωτάω τις υπαλλήλους η απάντηση είναι πάντα η ίδια: **"ΤΙΠΟΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ. ΠΕΡΑΣΤΕ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΜΗΠΩΣ ΒΓΕΙ ΚΑΤΙ".**

Ή κάποιοι βλέπουνε όνειρα για δουλειές και μας τις πλασάρουνε μέσω εφημερίδων ή κάποιοι μας τις κρύβουν. **ΜΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΣΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΣΤΑΥΡΩΣΟΥΜΕ ΜΙΑ;** Είναι άξιο απορίας.

Καλός ο χαβαλές αλλά για να σοβαρευτούμε και λιγάκι οι κύριοι που είναι υπεύθυνοι για τις συγκεκριμένες αγγελίες προσφοράς εργασίας να σταματήσουν να εκμεταλλεύονται την αγωνία του κοσμάκη για να πουλήσουνε φυλλάδες. Δεν έχουνε κανένα δικαίωμα να παίζουνε με την ψυχολογία μας. Άϊ σιχτίρ!

ΤΗ ΣΤΕΛΝΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΑΔΟΛΟ Ή ΟΧΙ;

Πριν από μήνες έγραψα ένα post σχετικά με τη μαλακισμένη που μένει στον ακριβώς επάνω όροφο από 'μένα. Έχει ένα σκυλάκι που δε λέει να σταματήσει να γαυγίζει ειδικά τις πιο ακατάλληλες ώρες. Το καλοκαίρι ξεκινάει από της τεσσεράμισι με πέντε το πρωί. Ξυπνάω χαράματα για να πάω στη δουλειά και αναγκαστικά ξυπνάω και μισή ώρα νωρίτερα εξ' αιτίας του κατοικίδιου. Ότι και να της έχω πει, μα με το καλό, μα με τον άσχημο τρόπο δε λέει η **μανδάμ** από πάνω να εκπαιδεύσει το ζωντανό της. Τεσπα! Υπομονή να δούμε μέχρι πότε αν και **τα νεύρα μου έγιναν κρόσσια και προβλέπω λίαν συντόμως να γινόμαστε κώλος.**

Τώρα ξεκίνησε καινούρια ανωμαλία. Τινάζει τα χαλιά της συχνά όποτε έχουμε απλωμένα ρούχα στο μπαλκόνι χωρίς να προειδοποιήσει. **Χέστηκε βασικά!** Πολλές φορές τινάζει και την κουρελού που χρησιμοποιεί το ζώο. **Όχι αυτή, αυτή είναι ΖΩΟΝ.** Το σκυλάκι της εννοώ όταν λέω ζώο. **Διότι ζώο και ΖΩΟΝ διαφέρουν τα μάλα!** Της είπα μια φορά με το καλό, δυο φορές με το καλό μέχρι που το ξαναέκανε σήμερα και βγήκα στο μπαλκόνι και τη διαολόστειλα αυτήν, το σόι της και το σκύλο μαζί. Έγινε ο γραφικός της γειτονιάς όσο και αν το σιχαίνομαι αυτό αναγκαστικά. **Η αναισθησία της δεν έχει όριο και είναι και προκλητική.**

Πείτε μου γαμώ την τρέλα μου γιατί θα σαλτάρω. Τέτοιες κυράτσες που το παίζουν κυρίες και είναι πιο βρωμιάρες και από τα σκατά δεν πρέπει να τις βάζεις στη θέση τους; Άι σιχτίρ απογευματιάτικα! **Τέτοιους γείτονες αν έχουμε το τρελλάδικο δεν το γλιτώνουμε.**

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

Η αλήθεια είναι ότι **στην Ελλάδα πάνω στο θέμα της οικολογίας είμαστε πολύ πίσω.** Στον τομέα αυτό υστερούμε αρκετά σε σχέση με τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη. Σε συνδυασμό με το **λίγο πράσινο** που μας απέμεινε, τη **ρύπανση της ατμόσφαιρας**, την **αδιαφορία του κράτους** και τον **ωχαδερφισμό των πολιτών** το μέλλον μας προβλέπεται **αρκετά δυσοίωνο.**

Στη Σουηδία (μια χώρα που τη γνωρίζω καλά γιατί γεννήθηκα εκεί) στις μεγάλες πόλεις **τα αστικά καίνε βιοκαύσιμα** και στα **super markets έχει ειδικά μηχανήματα που συλλέγουν ανακυκλώσιμα υλικά** (σαν τα ATMs) τα οποία έχουν υποδοχές που μπορεί ο καθένας να βάλει το αλουμινένιο κουτάκι ή το γυάλινο μπουκάλι και να πάρει μία απόδειξη η οποία σύμφωνα με τον αριθμό των κουτιών ή μπουκαλιών πιστώνει και ένα χρηματικό ποσό. Το ποσό αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για αγορές από το εκάστοτε κατάστημα. Τα χρήματα δεν είναι πολλά, μάλλον συμβολικά θα έλεγα αλλά είναι ένα **κίνητρο** για να γίνει κάτι για το γενικό καλό. Κακά τα ψέματα, αλλά **η ανακύκλωση είναι μεγάλη υπόθεση.**

Τέτοια **κίνητρα χρειαζόμαστε** και στην Ελλάδα αλλά **αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο είναι η παιδεία.** Μαθήματα οικολογίας πρέπει

(κατά την ταπεινή μου γνώμη) να μπουόνε στο δημοτικό. Όχι όμως μόνο σε θεωρητικό επίπεδο αλλά με ενεργή συμμετοχή των μαθητών για καλύτερη κατανόηση της αξίας της οικολογίας. Για παράδειγμα στην Αυστραλία τα παιδιά του δημοτικού αναλαμβάνουν να μεγαλώσουν ανά μικρές ομάδες (4 - 5 άτομα) από ένα ζώακι και μετά να το αφήσουν ελεύθερο στην άγρια φύση. Οι περισσότερες ώρες του συγκεκριμένου μαθήματος γίνονται έξω από την αίθουσα.

Ένας άλλος πρόβλημα στην Ελλάδα όπως προανέφερα είναι το **λίγο πράσινο** που έχουμε και αν βάλουμε και τις πυρκαγιές κάθε καλοκαίρι, αυτό θα μειώνεται ολοένα και περισσότερο. Σε πόλεις άλλων χωρών υπάρχει μια **μελετημένη πολεοδόμηση**. Στην Ελλάδα η μια πολυκατοικία είναι κολλημένη με την άλλη και δεν υπάρχουν καθόλου πάρκα μέσα στις πόλεις όπου μπορούν οι πολίτες να χαλαρώσουν, να περπατήσουν και τα παιδιά να παίξουν. **Τα πάρκα μέσα στις πόλεις είναι πνεύμονες ζωής**. Νέα Υόρκη, Λονδίνο, Κολωνία, Βίλνιους, Στοκχόλμη, Άμστερνταμ, Σίδνεϋ αλλά και μικρότερες πόλεις άλλων κρατών έχουνε μέσα τους μεγάλα πάρκα και περισσότερα από ένα.

Αν θέλουμε να δούμε ένα καλύτερο αύριο πρέπει να αλλάξουμε λίγο τη νοοτροπία μας οι πολίτες και να γίνουν πιο υπεύθυνοι οι "άρχοντες" του κράτους.

Η ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η πολυπολιτισμικότητα είναι πια μέρος της ελληνικής πραγματικότητας.

Αυτό είναι αλήθεια. Το πρόβλημα είναι ότι το κράτος δεν είναι τόσο οργανωμένο. Τι εννοώ; Ότι έχουμε πρόβλημα με τη λαθρομετανάστευση είναι αλήθεια, αλλά παρόμοιο πρόβλημα υπάρχει και στην Ισπανία, στην Ιταλία, στις Η.Π.Α. και αλλού. **Δεν είμαστε η χώρα της επαγγελίας** και έχουμε πολλά στραβά στην κοινωνία μας (ανεργία, γραφειοκρατία, ακρίβεια κ.α.). Που να βολευτούν και οι λαθρομετανάστες!

Εκτός όμως από τους λαθρομετανάστες υπάρχουν και οι νόμιμοι οικονομικοί μετανάστες και οι πολιτικοί πρόσφυγες. Πολλοί από αυτούς ζούνε για δεκαετίες στη χώρα μας, έχουν κάνει δικές τους δουλειές, οικογένειες και είναι μέρος της ελληνικής πραγματικότητας. Τα παιδιά τους όμως έχουν σοβαρό πρόβλημα με τα χαρτιά. **Δεν μπορούν να έχουνε ελληνικό διαβατήριο** (άσχετα αν γεννήθηκαν εδώ και γνωρίζουν ως μητρική γλώσσα την ελληνική) **ούτε άλλα χαρτιά**. Αυτό συνεπάγεται ότι μετά το σχολείο ή το πανεπιστήμιο (δηλαδή με την ενηλικίωση τους) χαρακτηρίζονται ως μετανάστες και αν δε βρούνε δουλειά μέσα σ' ένα χρόνο **πρέπει να επιστρέψουν στην πατρίδα των γονέων τους** (άσχετα αν πολλά από αυτά τα παιδιά έχουν δει τις πατρίδες των γονιών τους μόνο σε φωτογραφίες). Χωρίς χαρτιά και διαβατήριο δεν μπορούν να κάνουν και πολλά πράγματα τα παιδιά αυτά. Είναι εγκλωβισμένα σ' ένα καθεστώς ημιπαρανομίας.

Αυτά τα προβλήματα δημιουργούνται γιατί στην Ελλάδα ισχύει το **Δίκαιο του αίματος** και όχι το **Δίκαιο του τόπου γεννήσεως**.

Δίκαιο του αίματος είναι ότι ακόμα και κάποιος πολίτης άλλης χώρας αν έχει ελληνικές ρίζες από κάποιον παππού ή προπάππο και μπορεί να το αποδείξει παίρνει ελληνικό διαβατήριο και αυτομάτως έχει την ελληνική

ιθαγένεια(άσχετα αν δε μιλάει γρι ελληνικά και δεν επισκέφτηκε ποτέ την Ελλάδα). (Στην Ολυμπιάδα του 2004 στις ομάδες baseball και softball και όχι μόνο, το ελληνικό κράτος έδωσε εν μια νυκτί ελληνικά διαβατήρια σε Αμερικανούς και Αμερικανίδες τρίτης και τέταρτης γενιάς, για να συσταθούν οι παραπάνω ομάδες).

Δίκαιο του τόπου γέννησης είναι ότι παίρνεις διαβατήριο της χώρας όπου γεννήθηκες. Κάτι που ισχύει σε πολλές χώρες (Η.Π.Α., Αυστραλία κ.α.). Σίγουρα αυτό είναι η πιο απλή και η καλύτερη λύση.

Για να πάρει κάποιος μετανάστης ή πρόσφυγας την **ελληνική υπηκοότητα** και ότι συνεπάγεται αυτή (ελληνικό διαβατήριο, χρέη στην τράπεζα, ανεργία, αφραγκία κλπ.) πρέπει να περάσουν **8 με 10 χρόνια στην καλύτερη περίπτωση**. Πολλές φορές η αναμονή κρατάει περισσότερο. Η ανανέωση της πράσινης κάρτας (άδειας παραμονής) **κοστίζει και οικονομικά** (παράβολο και μεροκάματα που χάνεις με τη γραφειοκρατία) και **ψυχικά** γιατί τρώει η αγωνία τους ανθρώπους αυτούς για το αν θα πάρουν παράταση παραμονής στην Ελλάδα ή όχι και πρέπει να παρουσιάζουν κάποιον αριθμό ενσήμων (εδώ οι Έλληνες δεν έχουμε ένσημα και ζητάμε από τους ξένους).

Βέβαια **η κομπίνα της παράτασης διαμονής στη χώρα είναι μια καλή μπίζνα**. Είναι μία από τις κότες που κάνουν χρυσά αυγά. Τι εννοώ; Το ελληνικό κράτος δύσκολα θα καταργήσει ή θα αλλάξει κάτι τόσο οικονομικά κερδοφόρο.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πριν από πολλά χρόνια, στις 1η Μαΐου 1886, στις Η.Π.Α. και πιο συγκεκριμένα στο Chicago κάποιοι άνθρωποι της εργατικής τάξης έχασαν τη ζωή τους στα επεισόδια που συνέβησαν τότε κατά τη διάρκεια της συνάντησης όλων των απεργών για διαμαρτυρία στην πλατεία Haymarket, διεκδικώντας τα αυτονόητα. Μέχρι τότε τα αφεντικά έκαναν ότι ήθελαν. Οι εργάτες δούλευαν δέκα, δώδεκα και πολλές φορές παραπάνω ώρες σε άθλιες συνθήκες και πολλές φορές ανασφάλιστοι.

Αυτοί τα κατάφεραν αν και όχι αναίμακτα. Ανάλογες απεργίες υπήρξαν ανά τον κόσμο με την πάροδο των ετών.

Μετά από τόσα χρόνια τα πράγματα παίρνουνε άσχημη τροπή. Οι μισθοί είναι ξεφτιλιστικοί, πολλά αφεντικά έχουν ανασφάλιστους τους υπαλλήλους τους, η εκμετάλλευση ολοένα και μεγαλώνει γιατί οι εργαζόμενοι ζούνε με τον εφιάλτη της ανεργίας. Η ψαλίδα πλούσιων και φτωχών ανοίγει. Εν ολίγης πηγαίνουμε από το κακό στο χειρότερο. Το φαινόμενο αυτό είναι παγκόσμιο. Όλη η υφήλιος μοιάζει με καζάνι που βράζει και επειδή η ιστορία επαναλαμβάνεται πιστεύω ότι οι εργαζόμενοι θα βρούμε το δίκιο μας. Δεν ξέρω πότε αλλά θέλω να είμαι εν ζωή για να το δω αυτό και μετά να δω τα μούτρα των αφεντικών. Η υπομονή έχει τα όρια της και οι απλοί

μεροκαματιάρηδες έχουν ξεπεράσει αυτά τα όρια κατά πολύ και προ πολλού.

Και να μην ξεχνάμε ότι η Πρωτομαγιά δεν είναι αργία, αλλά είναι απεργία. Φυσικά τα Μ.Μ.Ε. δεν κάνουν καμιά αναφορά σ' αυτό. Τους βολεύει το σύστημα. Γι' αυτούς όλα είναι καλά. Τέτοια μέρα τα πρωινάδικα μεταδίδουν σκυλάδικα τραγούδια και οι μοντέλες θα κουνιούνται (αν θέλουνε ας κάνουνε και αλλιώς) στους ρυθμούς των τραγουδιών αυτών. Θα λένε ότι η Πρωτομαγιά είναι η γιορτή των λουλουδιών και άλλα τέτοια τρελά και με τη χαζομάρα θα περάσει και αυτή η μέρα.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΔΗΘΕΝ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΝ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΤΙΠΟΤΑ

Ξημερώματα Μεγάλου Σαββάτου. Ε και; Μήπως κατάλαβα την υπόλοιπη Μεγάλη Εβδομάδα; Μια μέρα είναι και αυτή και θα περάσει όπως και οι υπόλοιπες. Τι μ' έπιασε και γκρινιάζω; Ο προϊστάμενος που έχω στη δουλειά είναι καθήκι. Συγγνώμη... **ΚΑΘΗΚΙ** (του αξίζει αυτός ο χαρακτηρισμός με κεφαλαία και μεγάλα γράμματα). Αυτήν την εβδομάδα η βάρδια μου ξεκινάει στις μία η ώρα μετά το μεσημέρι. Χθες (Μεγάλη Πέμπτη) τον ρώτησα τι ώρα να έρθουμε για δουλειά, ελπίζοντας να έρθουμε πιο νωρίς για να φύγουμε πιο νωρίς. **"Γιατί τι είναι αύριο;"**, εισέπραξα την απάντηση. **"Μεγάλη Παρασκευή και είναι και ο επιτάφιος"**, απάντησα. **"Θα έρθετε κανονικά"**, μου απάντησε. Τέσπα!

Σήμερα (Μεγάλη Παρασκευή) πάω κανονικά στη δουλειά, τρώω ένα γερό παλούκι γιατί η δουλειά είναι πολλή και άτομα δεν παίρνει με σκοπό να κάνει όσο μπορεί **οικονομία** στην εταιρία για να πάρει στο τέλος της σεζόν **bonus** (φράγκα ελληνιστί). Σχόλασα με μιάμιση ώρα υπερωρία όταν από όλους τους άλλους τομείς της εταιρίας όλοι πήραν ρεπό. Το μεσημέρι πριν τσακιστεί και φύγει για το κωλόσπιτο του γυρνάει και μας λέει: **"Παιδιά αύριο κανονικά να έρθετε. Στις μία"**.

Το τι καντήλια τον κατεβάσαμε όλοι μας και τι κατάρες του στείλαμε δεν περιγράφεται. Το θέμα είναι ότι **παίζει και με την ψυχολογία μας**. Μας υποσχέθηκε από δύο μέρες ρεπό για τις μέρες του Πάσχα και τελικά αντί για ρεπό βάράμε **υπερωρίες αβέρτα** χωρίς λόγο. Όπως παλιότερα που **μας έπρηξε τα ούμπαλα** ότι θα φέρει (τάχα μου) πολλά άτομα αλλά τελικά δεν έφερε κανένα. Το να περιμένω κάτι με λαχτάρα και να βλέπω ότι δεν πραγματοποιείται **μου γαμάει την ψυχολογία** για τα καλά και δεν είναι η πρώτη φορά που το κάνει αυτό. **Ο ΜΠΑΣΤΑΡΔΟΣ!**

Μόνο ένα γνωστό του έφερε για δουλειά, ο οποίος είναι ανεπίδεκτος μαθήσεως, για να μας **ρουφιανεύει**, γιατί εκτός όλων των άλλων στραβών που έχει ο προϊστάμενος μας είναι και **αρρωστημένα καχύποπτος**. Να φανταστείτε ότι δε μας επιτρέπει να κάνουμε παρέα ακόμη και εκτός εταιρίας για να μην κάνουμε **κλίκες** (όχι βέβαια ότι συμεριζόμαστε την άποψη του και ότι δε μιλιόμαστε, απλά το αναφέρω για να καταλάβετε για τι **GRAND ΜΑΛΑΚΑ** μιλάμε). Λόγω της καχυποψίας του έδιωξε τρία άτομα από τη δουλειά (οι δύο παντρεμένοι και με παιδιά).

Μερικοί προϊστάμενοι για να γίνουν αρεστοί στους δικούς τους

προϊσταμένους ξεσκίζουν τους υφισταμένους τους. Δεν υπολογίζουν ούτε σέβονται οικογένειες και προσωπική ζωή. Πατάνε επί πτωμάτων. Μας θέλουν ρομπότ. Ζούμε για να δουλεύουμε και δε δουλεύουμε για να ζούμε. **Μάλλον απλά δε ζούμε, αλλά απλά υπάρχουμε - επιβιώνουμε.** Πείτε μου με τι κουράγιο να κάνω ανάσταση όταν δουλεύω μέσα στους -35 βαθμούς και με υπερωρίες. Πόσο θα αντέξω ακόμα; Ένα είναι σίγουρο. **Από Τρίτη ψάχνω για άλλη δουλειά.** Θα αρχίσω να μοιράζω βιογραφικά αν και δεν περιμένω να βγει και τίποτα σπουδαίο αλλά έτσι και μου κάτσει καμιά καλή ευκαιρία **θα τον ξεμπροστιάσω παντού τον τσόγλανο.** Άντε και καλή ανάσταση σε όλους σας.

ΚΑΙ ΠΟΥ ΛΕΣ ΦΙΛΑΡΑΚΙ...

Και που λες φιλαράκι πάλι καλά που ήρθε το Πάσχα και **πήραμε το δώρο.** Όχι ότι ξελασπώσαμε, απλά **πληρώσαμε τους λογαριασμούς** πιο εύκολα και καταφέραμε να αγοράσουμε και πέντε πακέτα τσιγάρα για να φουμάρουμε αντί να στρίβουμε καπνό μέρες που 'ναι. Μέχρι την περασμένη εβδομάδα τα μεγάλα κεφάλια του τόπου έκοβαν βασιλόπιτες. Από 'δω και πέρα μέχρι τον Αύγουστο θα τσουγκρίζουνε αυγά και θα τρώνε τσουρέκια. Ναι σου λέω... **θα μας τα κάνουνε τσουρέκια.** Θα βαρεθούμε να βλέπουμε φιέστες στην τηλεόραση. Όλοι οι άρχοντες θα κάνουν επισκέψεις σε νοσοκομεία, γηροκομεία, και σε άλλα ιδρύματα και θα δείξουνε το κοινωνικό τους πρόσωπο στο γυαλί. **Οι περισσότεροι αντί να σουβλίσουμε αρνάκι ή κατσικάκι το πολύ - πολύ να σουβλίσουμε κανένα κοτοπουλάκι για να μη σου πω ότι θα τη βγάλουμε με σουβλάκι.** Το κοτοπουλάκι που σου έλεγα; Ναι αυτό που θα σουβλίσουμε... Περίμενε να μας κάνει μερικά αυγουλάκια για να τα βάψουμε όπως απαιτεί το έθιμο και μετά θα το στείλουμε στη σούβλα... **Όχι κόκκινα όμως, αλλά μαύρα. Όπως το χάλι μας.** Από το τίποτα καλό είναι και αυτό θα μου πεις. Δεν αντιλέγω. Άντε να γίνει και κανένα **τραπέζι στους άστεγους.** Αυτούς μόνο Πάσχα και Χριστούγεννα τους θυμούνται. Τέτοιες μέρες που υποτίθεται ότι είναι άγιες και μέρες κατάνυξης καλούμαστε να επιδοθούμε σε ένα **όργιο υπερκαταναλωτισμού.** Δες ρε φίλε τηλεόραση και θα καταλάβεις τι σου λέω. Οι διαφημίσεις είναι στα φόρτε τους. Πασχαλιάτικη προσφορά εδώ, μόνο τις μέρες του Πάσχα εκεί και πάει λέγοντας. **Μερικές φορές θα ήθελα να μπορώ να τρέχω σαν τον Φόρεστ Γκαμπ για να γλιτώσω απ' όλα αυτά.** Άντε καλή ανάσταση.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ

Τον τελευταίο καιρό ολοένα και περισσότερο ακούγονται διάφορα για την **απαγόρευση του καπνίσματος παντού στην Ελλάδα**. Μάλιστα! Είναι γεγονός! **Λύσαμε όλα μας τα προβλήματα και μας έμεινε μόνο αυτό το πρόβλημα με το τσιγάρο**. Το μόνο μέρος που θα μπορούμε να καπνίζουμε θα είναι (αν είναι) το σπίτι μας και ο δρόμος.

Ως γνωστόν **οι Έλληνες είμαστε θεριακλήδες** και έχουμε συνδέσει το τσιγάρο με τα πάντα (και καλά κάνουμε). Ένα τσιγαράκι μετά από κάθε γεύμα, τσιγαράκι με τον καφέ και το τάβλι, το βραδάκι με το ποτό, στο γήπεδο από την αγωνία κάνουμε ένα πακέτο (μερικές φορές και περισσότερο), στο διάλειμμα στη δουλειά δεν βλέπουμε την ώρα να το ανάψουμε και να το καπνίσουμε σε χρόνο dt, όταν βλέπουμε μια καλή ταινία στην τηλεόραση ή στο DVD και σε πολλές άλλες περιστάσεις που αυτήν την ώρα δε μου έρχονται στο μυαλό.

Από το 2009 μέχρι το 2013 (μας δίνουν 5 χρόνια για να το συνηθίσουμε) **σταδιακά θα απαγορεύεται το κάπνισμα παντού**. Θα πέφτουν και πρόστιμα (άλλος ένας τρόπος για να μας τ' αρπάξουν). **Δε μπορώ να το διανοηθώ** (ως γνήσιος καπνιστής που καπνίζει από τα δώδεκα) **να βγαίνω έξω και να μην καπνίζω**. Δε πρόκειται να ευχαριστηθώ τίποτα. Θα πηγαίνουμε στις τουαλέτες για να καπνίσουμε κρυφά ή θα βγαίνουμε από τα μαγαζιά για να ξεχαρμανιάσουμε. Με λίγα λόγια θα φάμε το κυνηγητό της αρκούδας.

Σε άλλες χώρες (π.χ. Η.Π.Α., Λιθουανία κ.α.) το τσιγάρο απαγορεύεται διά ροπάλου και οι καημένοι **οι καπνιστές τα βρήκαν μπαστούνια**. Δε λέω, σίγουρα ο καπνός κάνει κακό και ειδικά οι μη καπνιστές έχουν τα δίκια τους μα αυτό που πάει να γίνει είναι **καθαρός ρατσισμός**. Ας δημιουργηθούν χώροι καπνιστών και χώροι μη καπνιστών. **Ας δημιουργηθούν μαγαζιά**

μόνο για καπνιστές. Ο κάθε γνήσιος καπνιστής που σέβεται τον εαυτό του δεν πρέπει να το δεχτεί αυτό.

Σε λίγο θα μας απαγορεύσουν και τα fast food. **Στις δημόσιες υπηρεσίες που υποτίθεται ότι απαγορεύεται το τσιγάρο όλοι οι υπάλληλοι ντουμανιάζουν όσο πιο πολύ γίνεται.** Αναδουλειά βλέπετε. Πρέπει οι άνθρωποι να σκοτώσουν την ώρα τους. Ας γίνει η αρχή από τις δημόσιες υπηρεσίες και μετά βλέπουμε. **Μα πόσο αποστειρωμένους θέλουν να μας κάνουν;**

Ο ΝΟΜΙΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΤΖΟΓΟΣ

Χθες το βράδυ πήγα μια βόλτα στο πατρικό μου σπίτι για να δω τους γονείς μου. Όταν έφτασα εκεί στην τηλεόραση έδειχνε την κλήρωση του τζόκερ. Ο πατέρας μου παίζει και ελπίζει σε ένα θαύμα όπως και όλη η υπόλοιπη Ελλάδα. Νεκρική σιγή μέσα στο σπίτι και η αγωνία κορυφώνεται. Η κατάληξη; Μια από τα ίδια. "Όχι ρε πούστη μου", λέει ο πατέρας μου που βλέπει ότι η ατυχία του χτύπησε για άλλη μια φορά την πόρτα. Ευτυχώς που είναι άνθρωπος του μέτρου και δεν τρώει λεφτά σε τυχερά παιχνίδια. Παίζει τρία με τέσσερα απλά δελτία. "Αν είναι να έρθει, θα έρθει και με ένα ευρώ", λέει. Μα έλα που δεν έρχεται!

Γνωρίζω ανθρώπους που παίζουν τρελά λεφτά στο στοίχημα, στο ΚΙΝΟ, στα λαχεία, στο τζόκερ, στο καζίνο. Με λίγα λόγια είναι εθισμένοι στο τζόγο γιατί όλα τα παραπάνω μαζί και άλλα ακόμη είναι τζόγος. Πολλές φορές παίζουν πολλά λεφτά. Πιο πολλά και από αυτά που βγάζουν από τη δουλειά σε τρεις μήνες. Δανείζονται, χρεώνονται και υποχρεώνονται για να σβήσουν τη δίψα που έχουν για τον τζόγο. Λίγοι οι κερδισμένοι, συντριπτική πλειοψηφία οι χαμένοι. Και οι κερδισμένοι όμως έχουν ποντάρει και έχουν χάσει πολλά χρήματα ουκ ολίγες φορές. Το βέβαιο είναι ότι πολλά σπίτια χάλασαν και πολλές οικογένειες διαλύθηκαν από τη χασούρα.

Στην Ελλάδα συμβαίνει το εξής παράδοξο. Ο τζόγος είναι παράνομος εκτός και αν το κράτος συμμετέχει σε αυτόν. Παράδειγμα τα καζίνο που είναι κρατικά. Όλα τα τυχερά παιχνίδια είναι κρατικά, και αν δεν είναι πάλι μια συμμετοχή σε αυτά την έχει το κράτος, άρα έχει και κέρδος. Αλίμονο σε αυτούς που παίζουν χαρτιά ή ζάρια ή οτιδήποτε άλλο και τους πιάσει η αστυνομία. Σε χρόνο dt θα βρεθούν πίσω από τα κάγκελα και θα έχουν τραβήγματα με το νόμο. Αν όμως πάνε και τα ακουμπήσουν στο καζίνο,

στον ιππόδρομο, στο στοίχημα ή οπουδήποτε αλλού (αρκεί το κράτος να έχει κέρδος), δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Όλα είναι νόμιμα. Με λίγα λόγια το κράτος είναι ο μοναδικός, πραγματικά, κερδισμένος. Ευτυχώς που τέτοια χόμπι δε με ελκύουν. Άντε να παίξω καμιά δεκαπενταριά απλά δελτία τζόκερ το χρόνο και ένα λαχείο κρατικό για την πρωτοχρονιά. Από 'κει και πέρα τίποτε άλλο.

ON LINE ΔΙΑΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Χαρακτηριστικό γνώρισμα του **Web2** είναι τα κοινωνικά δίκτυα.

Facebook, MySpace, Blogs κλπ. Μέσα από αυτά τα κοινωνικά δίκτυα εκφραζόμαστε, συναλλασσόμαστε, ανταλλάζουμε ιδέες και γνωρίζουμε καινούριους ανθρώπους.

Δεν είμαι κατά των κοινωνικών δικτύων, πόσο μάλλον όταν διατηρώ δικό μου blog. Κατά καιρούς έχουν τεθεί θέματα σχετικά με το Facebook για το πόσο αξιόπιστο είναι και ότι χρησιμοποιεί τα προσωπικά δεδομένα των μελλών του.

Ας πούμε ότι κάποιος εγγράφεται σε μια τέτοια υπηρεσία και γίνεται μέλος. Μετά από λίγο καιρό θα αρχίσουν να έρχονται προτάσεις από άλλα μέλη για να γίνουν φίλοι. Άσχετα με το τι θα απαντήσει ο πρώτος (ναι ή όχι), προσωπικά δεν πιστεύω ότι η φιλία δημιουργείται βάσει ενός αιτήματος. **Η φιλία γεννιέται με την πάροδο του χρόνου και με την ανακάλυψη του εσωτερικού κόσμου των ανθρώπων** για να δούμε σε πόσα συμφωνούμε και σε πόσα διαφωνούμε. Αναλόγως τα αποτελέσματα μπορεί να γεννηθεί μία διαπροσωπική σχέση (φιλία) ή όχι.

Δε λέω... καλό το internet και τα κοινωνικά δίκτυα αλλά να μην ξεχνάμε ότι στην ουσία είμαστε πελάτες κάποιων εταιριών οι οποίες ποντάρουν στην **ανθρώπινη αξία** επειδή πάνω σε αυτόν τον τομέα υπάρχει αρκετό κέρδος.

Η φιλία προϋποθέτει κάποιες προοπτικές. Δεν είμαι κατά της γνωριμίας ανθρώπων μέσα στο διαδύκτιο, απλά αυτή η ιντερνετική γνωριμία να έχει σαν επακόλουθο και μια φυσική γνωριμία (στον έξω κόσμο). Έχω γνωρίσει καταπληκτικά άτομα στο internet που τα έχω γνωρίσει και κατ' ιδίαν και χαίρομαι γι' αυτό αλλά όταν λαμβάνω στο email μου **"αίτημα φιλίας"** από τη Χιλή ή από κάπου αλλού θα προτιμήσω να αρνηθώ γιατί δε βλέπω εξέλιξη σ' αυτό το πράγμα. **Μην ξεχνάμε ότι το internet εκτός από καλά πράγματα κρύβει και κινδύνους. Κρατείστε πάντα μια πισινή για τον εαυτό σας.** Το θέμα είναι να μη χάσουμε την ανθρώπινη μας υπόσταση πίσω από μια οθόνη και ένα πληκτρολόγιο.

ΑΦΕΝΤΙΚΟ... Ε, ΑΦΕΝΤΙΚΟ... ANTE ΚΑΙ ΓΑΜΗΣΟΥ!!!

Τι να σου πω... Ότι και να πω είναι λίγο... Μας ξεσκίζεις βάζοντας μας να δουλεύουμε κάθε μέρα υπερωρίες (το λιγότερο δύο ώρες ημερησίως). Σήμερα άλλες τέσσερις ώρες έξτρα. Ρεπό δεν υπάρχουν. Ξέρεις ότι δεν έχουμε που αλλού να πάμε αν παραιτηθούμε από τη δουλειά λόγω μεγάλης ανεργίας και μας πατάς στον κάλλο... Εκμεταλλεύεσαι καταστάσεις. Για να γίνεις αρεστός στους προϊσταμένους σου ξεπατώνεις στη δουλειά (πολλές φορές χωρίς λόγο) τους υφισταμένους σου. Το ευχαριστώ για τις φιλότιμες προσπάθειες που κάνουμε για να βγει η δουλειά δεν υπάρχει στο λεξιλόγιο σου. Δεν ξέρεις να "κάνεις" καρδιές. Ποτέ δεν είσαι ευχαριστημένος και θέλεις όλο και πιο μεγάλη απόδοση. Ξεχνάς ότι ήμαστε άνθρωποι και όχι ρομπότ. Και η αντοχή έχει τα όρια της. Μας ζαλίζεις κάθε μέρα με θεωρίες του κώλου για να το παίξεις έξυπνος. Ούτε να μιλάς ξέρεις. Από ευγένεια μηδέν! Δε σέβεσαι ότι έχουμε οικογένειες και προσωπική ζωή και μας βάζεις να δουλεύουμε δύο εβδομάδες συνεχόμενα (και Κυριακές) χωρίς σταματημό με απάνθρωπο ωράριο και απάνθρωπες συνθήκες εργασίας. Συμπεριφέρεσαι σα να βρίσκεσαι στο τσιφλίκι σου αλλά ξεχνάς ότι είσαι ένας προϊστάμενος. Στην ουσία είσαι υπάλληλος σαν όλους μας.

Μας έχεις φλομώσει στο ψέμα ότι θα καλυτερέψουν οι συνθήκες εργασίας αλλά τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο καθημερινά και φως δε βλέπουμε.

Και ανεχόμαστε τα πάντα για 630 ευρώ...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ: ΕΜΕΙΣ ΤΑ ΖΩΑ

Πάντα υπάρχουν κάποιοι μαλάκες για να σου χαλάσουν τη διάθεση.

Έτσι έγινε και σήμερα μ' εμένα. Τι εννοώ; Διαβάστε παρακάτω και θα δείτε. Ξύπνησα το πρωί, πλύθηκα, ντύθηκα και ξεκίνησα για να πάω στη δουλειά. Μπαίνω μέσα στο αυτοκίνητο, βάζω μπρος τη μηχανή, βάζω μουσικούλα και ξεκινώ. Όλα ήταν μια χαρά. **Ο ήλιος έλαμπε, κίνηση δεν είχε πολύ στο δρόμο, τα σκουπίδια τοποθετημένα επιμελώς ατημέλητα παντού, τα πιτσιρίκια πήγαιναν στο σχολείο με την τσίμπλα στο μάτι, οι λακούβες στο δρόμο μου θύμιζαν ότι πήρα σοφή απόφαση να έχω 4x4 αυτοκίνητο, η ευωδιά των σκουπιδιών ξεχύνονταν παντού και δύο ηλίθιες κόντεψαν να καρφωθούν πάνω μου με τα οχήματα τους επειδή δεν είδαν τα stop.** Όλα μια χαρά λοιπόν μέχρι...

...μέχρι που πήρα την τελευταία στροφή για να φτάσω στη δουλειά μου. Σε απόσταση εβδομήντα περίπου μέτρων βλέπω ένα αυτοκίνητο να σπινάρει, να κάνει λίγο μπρος και λίγο όπισθεν και ξανά πάλι το ίδιο. **"Κανένας σουρωμένος θα είναι"**, σκέφτηκα. Μα όσο πλησίαζα η εικόνα ξεκαθάριζε και το αυτοκίνητο που προπορευόταν ξαφνικά άνοιξε γκάζι και εξαφανίστηκε. Κακό προαίσθημα είχα. Πλησιάζω και σταματάω να δω τι βρισκόταν στο δρόμο και αντικρίζω ένα σκυλάκι πατημένο τόσο πολύ που η εικόνα δε θύμιζε με τίποτα τι ήταν εν ζωή.

Κάποιος μαλάκας το πάτησε και μετά βρέθηκε ο άλλος ο τσόγλανος να παίζει σπινάροντας πάνω στο άτυχο ζώο. Το καημένο το (πρώην) ζωντανό πρέπει να ανήκε σε κάποιον γιατί είχε περιλαίμιο με ταυτότητα.

Κάτι τέτοια με κάνουν να πιστεύω ότι τα ζώα έχουν περισσότερη ανθρωπιά από εμάς τα δίποδα όντα. Βέβαια η πολιτεία δε μεριμνεί για τα ζώα, αδέσποτα και μη. Ότι ισχύει, ισχύει μόνο στα χαρτιά. **Στο εξωτερικό (Καναδά, Σκανδιναβία, Αυστραλία και αλλού) όποιος σκοτώσει με το όχημα του ένα ζώο οφείλει να το μαζέψει από το δρόμο ή να καλέσει μια αρμόδια υπηρεσία να το κάνει.** Αν δε το κάνει κινδυνεύει με βαρύ πρόστιμο, εφόσον τον δει κάποιος και τον καταγγείλει. **Φυσικά στην Ελλάδα αυτό το λέμε ρουφιανιά γιατί έτσι μας συμφέρει.** Στο εξωτερικό οι άνθρωποι που καταγγέλλουν περιστατικά που βλάπτουν τη χλωρίδα και την πανίδα λέγονται ευαισθητοποιημένοι και ενεργοί πολίτες.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΡΟΪΔΩΝ

Ήδη ξεκίνησαν οι διαφημίσεις στις τηλεοράσεις, στα ραδιόφωνα και στα έντυπα μέσα αποχαύνωσης (συγγνώμη... επικοινωνίας) κοινώς τα Μ.Μ.Ε. για

τη μεγάλη γιορτή του Φλεβάρη. Την ημέρα των ερωτευμένων στις 14 του μηνός (**μην ξεράσω**). Στα ραδιόφωνα θα παίζουν σοροπιαστά τραγούδια (ερε ξενέρωμα που θα φάω) και η κάθε μαλακισμένη πιπίτσα θα αφιερώνει με πολύ αγάπη (**μπλιαχ...**) στο μαλάκα τον πιπίτσο που μετά από δύο εβδομάδες θα του ρίξει κέρατο και θα κάνει ότι δεν τον ξέρει.

Τα μαγαζιά βρίσκονται σε έναν άτυπο διαγωνισμό για την πιο ερωτική και ελκτική βιτρίνα (άρα δεν το κουνάω από το σπιτάκι μου... για να μην ξαναξεράσω εννοείται).

Καλή μαγκιά σκέφτηκαν οι μαγαζάτορες για να τα οικονομήσουν. Πάνε όλες και όλοι να αγοράσουν δωράκια για το καλό τους και την καλή τους αντίστοιχα, τα χρυσοπληρώνουν και οι καταστηματαρχες τρίβουν τα χέρια τους που μέσα σε μια μέρα μπορεί να βγάλουν και ένα μηνιάτικο.

Τα δώρα ποικίλουν. **Κρασιά, βότκες, γλυκά, ρούχα, ζαρτιέρες, ροζ καπότες με κουνελάκια στην κορυφή και γεύση φράουλας, χειροπέδες, στριγκάκια, μπιμπελό, κάρτες 1x1m (πωλούνται και με το στρέμμα), cd, dvd, βιβλία, τσόντες, πούρα, πίπες, κοσμήματα, καμιά φίλη ή κανένα φίλο για τριολέτα, αρώματα, καλλυντικά, κατσαριδοκτόνα και άλλα πολλά.** Φυσικά το κάθε δώρο θα συνοδεύεται και από το λελουδικό (**μη χέσω**). Με λίγα λόγια κανένας μαγαζάτορας δεν αδικείται. Το βράδυ έξω για φαγητό ή ποτό και μετά σεξ. Λόγω της ημέρας σε άλλες στάσεις.

Έχω μια απορία. **Όλοι αυτοί και αυτές που γιορτάζουν θυμούνται μια φορά το χρόνο ότι είναι ερωτευμένοι;** Αν ναι, τότε η κατάσταση τους είναι για τον π..... (άντε μη βρίσω πάλι).

Άλλη μια απορία. Γιατί στο **εξωτερικό** (σε όλες, μα σε όλες τις άλλες χώρες) η συγκεκριμένη μέρα ονομάζεται **Valentine 's Day** (Ημέρα του Βαλεντίνου), εδώ στην **Ελλάδα** τον μάγκα του δώσαμε προαγωγή και τον κάναμε και άγιο; Τον λέμε **Άγιο Βαλεντίνο. ΕΛΕΟΣ!!!** Η μανία μας σ' αυτή τη χώρα να αγιοποιούμε και να θεοποιούμε τα πάντα δεν έχει όριο. Τεσπα! **Άντε χρόνια πολλά σε όλους τους καταναλωτές!**

Η ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΟΥΣ ΘΗΛΥΚΟΥ

Προς όλες τις αναγνώστριες: ΜΗΝ ΠΑΡΕΤΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ.

Αναφέρομαι σε μια συγκεκριμένη τύπισσα. Διαβάστε παρακάτω και θα δείτε.

Στο διαμέρισμα που μένω τώρα μετακόμισα στα τέλη του περασμένου Μάρτη. Όλα ωραία και όλα καλά μέχρι... Μέχρι που ανακάλυψα ότι οι ένοικοι στο διαμέρισμα που βρίσκεται ακριβώς πάνω από το δικό μου έχουν ένα κατοικίδιο. Ένα σκυλάκι που έτσι και αρχίσει να γαυγίζει δε λέει να σταματήσει. Κοινώς: **ΤΗ ΓΑΜΗΣΕΣ!**

Το καλοκαίρι, περισσότερο, γαυγίζει από τα άγρια χαράματα. Ξεκινάει από της 4 ενώ πρέπει να ξυπνήσω στις 5 για να πάω στη δουλειά. Το μεσημέρι που είναι πάλι ώρα κοινής ησυχίας πάλι γαυγίζει. Ένα πράγμα σα να έχει χρονοδιακόπτη ο οποίος ενεργοποιείται τις πιο ακατάλληλες ώρες για να

μου σπάσει τα νεύρα και τ' αρχίδια με αποτέλεσμα να μην κοιμηθώ. Διάβασα το καταστατικό της πολυκατοικίας και είδα ότι τα κατοικίδια απαγορεύονται. Εγώ δεν είμαι κατά των κατοικίδιων αλλά καλό θα είναι οι ιδιοκτήτες να τα εκπαιδεύουν λιγάκι. **Τα ζώα μαθαίνουν, οι άνθρωποι δε μαθαίνουν.** Έκανα παράπονα στην ιδιοκτήτρια του σκύλου (η οποία αποδείχτηκε σκύλα) και οι απαντήσεις της ήταν του στυλ: **"Ζώο είναι, τι περιμένεις;"**, **"Γαυγίζει μόνο όταν λείπω"**, **"Τι να το κάνω;"** και άλλα. **Όταν της είπα για εκπαίδευση γυρνάει και μου λέει: "Τι λέτε κύριε; Είχατε ποτέ κατοικίδιο; Τα ζώα δεν εκπαιδεύονται. Σιγά μην το τυραννήσω για να μάθει να κάθεται"**. Το θέμα είναι ότι, εκτός όλων των άλλων, το σκυλάκι κατουράει και μέσα στο ασανσέρ και στις σκάλες. Η ιδιοκτήτρια του όμως που τυγχάνει να είναι αρκετά σνομπ, σιγά μην πάει να καθαρίσει τις ακαθαρσίες.

Σήμερα που δε δούλευα είπα να ευχαριστηθώ τη μοναδική μέρα που έχω ελεύθερη και να κοιμηθώ λιγάκι παραπάνω. Από της 6:30 το πρωί ο **κοπρίτης** πάλι βάρεσε εγερτήριο με αποτέλεσμα να κοιμηθώ με το ζόρι πέντε ώρες.

Όλοι στην πολυκατοικία παραπονιούνται αλλά ο μόνος που έπιασε να μιλήσει την **κυρία σκυλού** ήμουν εγώ. Και η πλάκα ποια είναι! Έγινε και ο κακός γιατί πολλοί που ενοχλούνται από τα γαυγίσματα πήραν το μέρος της γειτόνισσας για να μη γίνουν κακοί.

"Μια πόρτα μας χωρίζει": λένε όλοι. Πολλές φορές αυτή η πόρτα γίνεται η αφορμή να ανεχόμαστε πράγματα που δε θα 'πρεπε και χάρη σ' αυτήν την ανοχή άλλοι εκμεταλλεύονται καταστάσεις.

Η αναισθησία της συγκεκριμένης δεν έχει όριο επειδή αντί να πει ευχαριστώ που δεν της κάνουμε καταγγελία και να κοιτάξει να κάνει κάτι για το πρόβλημα που δημιουργεί, έχει το θράσος να ζητάει και τα ρέστα!

Ο ΑΔΙΑΤΡΗΤΟΣ Α.Σ.Ε.Π. ... ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕ ΤΟΝ ΤΟΤΟ ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ;

Την Παρασκευή, 25 Ιανουαρίου, είχα ανεβάσει ένα [post](#) με θέμα τις προκηρύξεις, τον Α.Σ.Ε.Π. και τα βύσματα. Χθες έλαβα ένα email από έναν αναγνώστη. Ζήτησα την άδεια του για να το δημοσιεύσω και μου έδωσε το ΟΚ αρκεί να κρατηθεί η ανωνυμία του. Τον ευχαριστώ και σας το παραθέτω. Τα συμπεράσματα δικά σας.

Αγαπητέ φίλε.

Με αφορμή το σχόλιο σου για τον ΑΣΕΠ και τον καημό σου για εργασία θέλω να σου αναφέρω ένα περιστατικό πραγματικό το οποίο αποδεικνύει ότι και ο ΑΣΕΠ «μπάζει».

Σε μια δημόσια υπηρεσία το 2000 εμφανίστηκαν κάποιοι με μόνιμη πρόσληψη μέσω ΑΣΕΠ και ω τι σύμπτωση ήταν όλοι από μια συγκεκριμένη περιοχή της Πελοποννήσου και μάλιστα μερικοί και από το ίδιο χωριό!

Οι άνθρωποι ήταν ψηφοφόροι κάποιου πράσινου βουλευτή βεβαίως και άκου πως τους βόλεψε (πολύ μάγκας).

Τους πηγαίνει από το χεράκι όλους σε μία συμβολαιογράφο και καταθέτουν ότι βρίσκονται σε διάσταση με την σύζυγο τους και ότι έχουν την επιμέλεια των παιδιών!!! Αυτομάτως πριμοδοτήθηκαν με μόρια από τον ΑΣΕΠ με συνέπεια την υπεροχή τους έναντι άλλων υποψηφίων. Η συνέχεια γνωστή. Είναι μόνιμο προσωπικό.

Στα γράφω αυτά για να καταλάβεις ότι στην Ελλάδα ποτέ δεν ήταν ο συντομότερος δρόμος η ευθεία...

"ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ!"

Σε μια "δημοκρατική" χώρα όπως η Ελλάδα όλοι οι πολίτες απολαμβάνουν τα πάντα. **Χλιδή, χρήμα, ευτυχία και κοινωνικό ρατσισμό.** Μάλιστα. Ρατσισμός υπάρχει και με τις ευλογίες του κράτους. Ειδικά ο κοινωνικός ρατσισμός βρίσκεται στο απόγειο του. Καπνιστές διώκονται (πιο πολύ

υφίσταται στο εξωτερικό αυτό) ως μιάσματα, άνθρωποι με παραπάνω κιλά γίνονται ο περίγελος πολλές φορές, συμπολίτες μας με ειδικές ανάγκες γελοιοποιούνται πολλές φορές από κάποιους (αρκετούς) ασυνείδητους, άνθρωποι με κινητικά προβλήματα δεν μπορούνε, εξ' αιτίας κάποιων που αφήνουν όπου να 'ναι τα αυτοκίνητα τους, ούτε να ξεμυτίσουν από το σπίτι τους πόσο μάλλον να κυκλοφορήσουν έξω στους δρόμους και υπάρχουν άνθρωποι που το ίδιο το μαλακισμένο το κράτος τους κόβει τα φτερά και τους αποκλείει τη συμμετοχή τους από κάποιες εργασίες. Στην τελευταία κατηγορία ανήκω και εγώ. Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Όταν γεννήθηκα και ο Ύψιστος μοίραζε ύψος εγώ είχα πάει για καφέ. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να έχω το ασεμάζευτο ύψος 1.63 με 1.64. Θα σας γελάσω, δεν είμαι πολύ σίγουρος. Τώρα που τέλειωσαν οι γιορτές όλοι περιμένουν προκηρύξεις από τον Α.Σ.Ε.Π. για να λάβουν μέρος στους διαγωνισμούς και για μια θέση στον ήλιο. Έτσι και εγώ. Ακούγεται ότι θα βγουν προκηρύξεις για πυροσβεστική και αγροφυλακή. Εγώ δυστυχώς δεν μπορώ να λάβω μέρος λόγω του ότι τα σώματα ασφαλείας έχουν κάποιους όρους και κατ' αυτούς οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να έχουν κάποιο ορισμένο ύψος το οποίο βέβαια εγώ δε διαθέτω. Θαρρείς και η αξία ενός ανθρώπου εξαρτάται από το ύψος που έχει. και όμως έτσι είναι. Βέβαια δεν υπάρχει τομέας που να αποκλείονται οι ψηλοί. Το θέμα είναι ότι το ύψος μου δεν ήταν πρόβλημα για να πάω φαντάρος, να είμαι ξεχασμένος στον βόρειο Έβρο και να γυρνάω σε φυλάκια. Ούτε αποτέλεσε πρόβλημα όταν με πήραν επίστρατο για δέκα μέρες. Όπως τους συμφέρει δηλαδή. Και έχουν μετά το θράσος να ζητούν την ψήφο μου οι πολιτικάντηδες. **ΒΡΕ ΟΥΣΤ ΑΠΟ 'ΔΩ ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΑ. Μαλακίες θα μου πείτε, αλλά έτσι είναι.**

Αν δεν είναι κοινωνικός ρατσισμός αυτό που υφίσταμαι τότε τι σκατά είναι;

30 - 12 - 2007 προπαραμονή πρωτοχρονιάς.

Επιτέλους το 2007 (**κωλοχρονιά**) φεύγει. **ΣΤΑ ΤΣΑΚΙΔΙΑ!** Αυτά που μας άφησε; Μισή Ελλάδα καμένη, μπόλικες απεργίες και διαδηλώσεις χωρίς αποτελέσματα, υπερπληθώρα τηλεοπτικού σκουπιδαριού, σκάνδαλα (ροζ και μη), εκλογές που το αποτέλεσμα τους δεν έχει να προσφέρει τίποτα, έναν караγκιόζη που σέρνει στα δικαστήρια ένα blogger ο οποίος δε φταίει σε τίποτα, αυξήσεις στα τιμολόγια της Δ.Ε.Η., αυξήσεις πείνας στους μισθούς της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων, ανοιχτό πρόβλημα με ασφαλιστικό, τη συνέχεια του πολέμου στο Ιράκ, τη δολοφονία της Μπούτο στο Πακιστάν, το πρόβλημα με το περιβάλλον ολοένα και μεγαλώνει, παιδεία χωρίς παιδεία και στον επίλογο της χρονιάς **έσκασε ο Ζαχόπουλος σαν καρπούζι... συγγνώμη... σαν βόμβα** με το (είναι ροζ;) σκάνδαλο όπου μια γυναίκα θα πληρώσει όλη τη νύφη γιατί πάλι φαγώθηκαν ένα σωρό φράγκα και η παράδοση απαιτεί ένα εξιλαστήριο θύμα.

Γέρε χρόνε φύγε τώρα... στον αγύριστο να πας... ήρθε ο νέος με τα δώρα... τις αυξήσεις τα τσιβιά...

Βέβαια τα στραβά του 2007 δεν είναι μόνο αυτά που προανέφερα αλλά πολλά περισσότερα. Αν κάτσω να τα απαριθμήσω όλα ένα - ένα θα διαβάζετε το post μου μέχρι.... **του χρόνου!**

Βέβαια για να μη νομίζετε ότι είμαι τόσο απαισιόδοξος (ή **ΕΜΟ**) έγιναν και μερικά καλά. Το κυριότερο; Η εθνική μας ομάδα ποδοσφαίρου πέρασε πανηγυρικά πρώτη στα τελικά του ευρωπαϊκού κυπέλλου του 2008 στα γήπεδα της Αυστρίας και της Ελβετίας.

Ο απολογισμός συνεχίζεται γιατί ζούμε στη χώρα των θαυμάτων και κάτι συνταρακτικό μπορεί να συμβεί ακόμα και μερικά λεπτά πριν την αλλαγή του χρόνου.

Επιτρέψτε μου να είμαι αρκετά επιφυλακτικός και απαισιόδοξος και για το 2008. Θα είναι και δίσεκτο.

"ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ"

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΩΛΟΣ...

...ΑΝ ΔΕΝ ΤΟΝ ΓΑΜΗΣΕΙΣ ΘΑ ΣΕ ΧΕΣΕΙ!

ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ pt.1

Εδώ είμαστε και πάλι. Άλλη μια από τα ίδια και φέτος. Επιτέλους! Η αγαπημένη μου εποχή έφτασε. Μου αρέσει η περίοδος των Χριστουγέννων. **Να μπορούσαμε να τη χαρούμε κιόλας!**

Λοιπόν το σενάριο έχει ως εξής:

Παίρνουμε το μισθό που δε φτάνει ούτε για το πρώτο δεκαήμερο επί δύο λόγω του ότι παίρνουμε και το χριστουγεννιάτικο δώρο. Πληρώνουμε τα πάγια έξοδα του σπιτιού (**πάει σχεδόν το μηνιάτικο και μας μένει το δώρο**), προσπαθούμε να κάνουμε όσο πιο φτηνά και καλά δώρα στα αγαπημένα μας πρόσωπα (**με σκοπό να μας φτάσουν τα χρήματα**), αγοράζουμε ένα κιλό κρέας παραπάνω για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι που θα κάνουμε στο ρεβεγιόν μας, μερικούς κουραμπιέδες και μελομακάρονα και κρασί κόκκινο χύμα (**και νερωμένο**) από ένα πλανόδιο. Στολίζουμε δέντρο και βάζουμε λιγότερα λαμπάκια γιατί **η Δ.Ε.Η. θα μας αλλάξει τα φώτα**. Κάνουμε βόλτα στην αγορά με σφιγμένο χαμόγελο γιατί όλος ο κόσμος βγαίνει έξω τέτοιες μέρες. Για να μπούμε μέσα σε εμπορικό κατάστημα ούτε λόγος. Καλύτερα μετά τις γιορτές που θα έχει και **εκπτώσεις**.

Φτάνει η παραμονή Χριστουγέννων και το πρωί γεμίζει η πόλη από παιδικές φωνές που ψάλλουνε τα κάλαντα. Φυσικά δεν ανοίγουμε την πόρτα ούτε για αστείο. Λεφτά για τα πιτσιρίκια δεν περισσεύουν. Το ρεβεγιόν που λέγαμε να κάνουμε το βράδυ το αναβάλλουμε για το βράδυ της παραμονής της πρωτοχρονιάς και πάμε στους γονείς για να περάσουμε οικογενειακά με ζεστασιά, φροντίδα και προδέρμ.

Αφού βρεθούμε στους γονείς θα φάμε μέχρι σκασμού και θα προσποιηθούμε ότι όλα στη ζωή μας πάνε πρίμα (**δε λέει να γίνουμε ξεφτίλα χρονιάρες μέρες**). Μετά της δώδεκα τα μεσάνυχτα θα κάνουμε την εξόρμηση μας (**με είκοσι έως τριάντα ευρώ στην τσέπη**) στα νυχτερινά μαγαζιά για άγρια γούστα μέχρι πρωίας. Θα στριμωχτούμε σε ένα μαγαζί σα σαρδέλες, θα πιούμε κρασί ή μπύρα (**με τη δικαιολογία ότι τέτοιες μέρες όλα τα ποτά είναι μπόμπες και όχι ότι είμαστε μπατήρια**) και θα εισπνεύσουμε καπνό για ένα χρόνο. Το πρωί θα πάμε για ύπνο και το μεσημέρι ανήμερα Χριστουγέννων θα φάμε πάλι στους γονείς για να περάσουμε μερικές οικογενειακές στιγμές ακόμη.

Παραμονή πρωτοχρονιάς ακυρώνουμε το ρεβεγιόν γιατί μέχρι τότε φάγαμε ότι είχαμε πάρει από το σούπερ μάρκετ και θα σκεφτούμε το ενδεχόμενο να βγούμε έξω για να πούμε τα κάλαντα με σκοπό κάποιο έξτρα ημερήσιο εισόδημα. Το βράδυ θα πάμε και πάλι στους γονείς με την πρόφαση ότι δε θέλουμε να τους αφήσουμε μόνους χρονιάρες μέρες (**ενώ στην πραγματικότητα θα πάμε να ντερλικώσουμε**). Για να παίξουμε χαρτιά ούτε κουβέντα να γίνεται, εκτός και αν παίξουμε με καραμέλες. Μετά την αλλαγή του χρόνου και αφού θα έχουμε σφάξει τη βασιλόπιτα θα κάνουμε άλλη μία μεταμεσονύχτια εξόρμηση σε κανένα μαγαζί για το καλό του χρόνου όπου **θα τη βγάλουμε σπαρτιάτικα και πάλι**. Με το χάραμα της

πρωτοχρονιάς θα σύρουμε τα κόκαλα μας μέχρι το κρεβάτι μας για να παραδοθούμε στην αγκαλιά του Μορφέα! Εννοείται ότι ανήμερα πρωτοχρονιάς το μεσημέρι θα φάμε στους γονείς.
Το αποτελείωμα έρχεται με τα Θεοφάνεια. Εκείνη τη μέρα θα είμαστε εντελώς άφραγκοι και λίγο θέλουμε για να βουτήξουμε και να πιάσουμε (**αν είμαστε τυχεροί γιατί αλλιώς θα πιάσουμε κάτι άλλο και μια γερή πούντα**) το σταυρό για ένα χαρτζήλικο. Οι γονείς, επειδή δεν τρώνε κουτόχορτο, έχουν καταλάβει την κατάσταση μας και μας καλούν για να φάμε όλοι μαζί. Εμείς δεχόμαστε (και καλά) μετά από χίλια παρακάλια άλλα όταν πάμε εκεί τρώμε για μια εβδομάδα.
Μετά από όλα αυτά θα πούμε: **ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΤΕΛΟΣ. ΑΪ ΣΙΧΤΙΡ ΜΕ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ.**
Άντε και του χρόνου!

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ; ΕΧΟΥΜΕ ΤΕΤΟΙΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

Όσο περνάνε οι μέρες που δουλεύω (όταν δουλεύω, γιατί είμαι συμβασιούχος σε ιδιωτική εταιρεία) τόσο πιο πολύ ησυχάζω. Γιατί; Κάθε μέρα που περνάει κολλάω και ένα **ένσημο** και πλησιάζει ολοένα και πιο πολύ η **άγια μέρα** που θα πάρω σύνταξη. Λογικά θα έπρεπε να είμαι μέσα στην τρελή χαρά γι' αυτό. **ΑΛΛΑ...**
Αλλά κάτι παλικάρια θέλουν να μας βγάλουν το λάδι και μετά να πάρουμε την πολυπόθητη **σύνταξη πείνας** (αυτή που παίρνει το μεγαλύτερο μέρος των Ελλήνων). Σύμφωνα με αυτούς πρέπει να δουλεύουμε μέχρι τα εβδομήντα, αν γίνεται μέχρι τα εβδομήντα πέντε μας χρόνια και μετά αν μας περισσέψουν δυνάμεις για να αναπνεύσουμε και να ζήσουμε μπορεί να μας δώσουνε κάτι.
Θα ήθελα να ρωτήσω κάτι όλους τους πολιτικούς. Πρώην και νυν. **Γιατί ένας βουλευτής με δύο τετραετίες δικαιούται σύνταξη βαρβάτη;** Και αν γίνει υπουργός, πρωθυπουργός ή οτιδήποτε άλλο η σύνταξη ανεβαίνει; Τόσο πολύ σκοτώνονται στη δουλειά;
Τόσα χρόνια ακούμε για το ασφαλιστικό ότι έχει πρόβλημα. **ΧΑΙΡΩ ΠΟΛΥ ΚΥΡΙΟΙ. ΤΟ ΖΩ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΠΕΤΣΙ ΜΟΥ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΝΩ ΕΝΑ ΚΑΡΟ ΛΕΦΤΑ ΤΟ Ι.Κ.Α. ΚΑΙ ΑΠΟ ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΑΤΑ!** Λύση θα δώσετε ποτέ ή το πρόβλημα θα διαιωνίζεται; Ή μήπως σας συμφέρει να είναι όλη αυτή η κατάσταση στάσιμη;
Κουράστηκα να βλέπω στην τηλεόραση συνταξιούχους να παραπονιούνται (**με το δίκιο τους**) για τις συντάξεις πείνας. Γι' αυτούς τι κάνετε; Βαρέθηκα να πηγαίνω στο Ι.Κ.Α. και να ψάχνω το γιατρό επειδή δεν είναι συνεπής. Δεν αντέχω άλλο να αντιμετωπίζω το τέρας της γραφειοκρατίας. Για άλλη μια φορά έχω σιχτιρίσει γιατί όλοι οι πολιτικοί (**ανεξαιρέτως κατ' εμέ**) είναι ανίκανοι και παίρνουν τζάμπα ένα σωρό λεφτά.
Δε με νοιάζει (**όχι από απάθεια ή ανευθυνότητα αλλά από αγανάκτηση για τον εμπαιγμό που υφίσταμαι από τους άρχοντες του κράτους**) πόσο μεγάλο πρόβλημα έχει το ασφαλιστικό. Τους ψηφίζουμε για να βρίσκουνε λύσεις και να μας κάνουν τη ζωή καλύτερη και όχι κόλαση. Απ' ότι φαίνεται όμως η λέξη: **λύση** δεν υπάρχει στο λεξιλόγιο τους.

"ΓΥΡΩ - ΓΥΡΩ ΟΛΟΙ"

Μου συνέβη πριν από μια ώρα. Ποιο; Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή!

Πήρα το αυτοκίνητο για να πάω στο Super Market το οποίο βρίσκεται στα προάστια. Σήμερα η αγορά το απόγευμα είναι ανοιχτή. Τελειώνω τα ψώνια μου και παίρνω το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι μαζί με τη αρραβωνιαστικιά μου. Φτάνω έξω από την πολυκατοικία που μένω και άναβω τα alarm για να κατεβάσω τα ψώνια. Τα κατεβάζω και η αρραβωνιαστικιά μου πάει στο σπίτι με τα ψώνια. Εγώ τώρα πρέπει να βρω μέρος να παρκάρω. **Εδώ αρχίζει η μίνι οδύσσεια μου.**

Δεξιά και αριστερά κάδοι απορριμμάτων, είσοδοι από πυλωτές αλλά μέρος για να αφήσω το αυτοκίνητο πουθενά. Υπόψη ότι έχει κίνηση γιατί η αγορά σήμερα το απόγευμα είναι ανοιχτή και οι περισσότεροι ιδιοκτήτες καταστημάτων παίρνουν μαζί και τα αυτοκίνητα τους ασχέτως αν τα χρειάζονται ή όχι. **Το να περπατήσουν πέντε ή δέκα λεπτά από το σπίτι τους ως την επιχείρησή τους το θεωρούν αδιανόητο.** Μέσα στο αυτοκίνητο προσπαθώ να κρατήσω την ψυχραιμία μου αλλά είναι πολύ δύσκολο επειδή έχω ήδη κάνει επτά φορές το γύρω του τετραγώνου και ακόμη τίποτα. Μέρος για να παρκάρω μηδέν. **ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ...!!! Ω, ΝΑΙ!** Επιτέλους βλέπω στα αριστερά μου άφθονο χώρο για να παρκάρω και μάλιστα μόλις εβδομήντα μέτρα από το σπίτι μου. Χωράνε και δύο αμάξια. Η ευτυχία μου κρατάει λίγο. Γιατί; Βλέπω αραδιασμένα τελάρα και τενεκέδες από τυρί στο μέρος. **Αρχίζουν και με ζώνουν τα φίδια.** Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος τα έβαλε γιατί θα έβαζε ο κανακάρης του το δικό του αυτοκίνητο και αυτός θα πήγαινε κάπου και μετά θα ερχόταν να ξεφορτώσει. Υπόψη: ο συγκεκριμένος κύριος δεν έχει άδεια από την τροχαία για να κάνει κάτι τέτοιο, δηλαδή να χρησιμοποιεί το μέρος για την πάρτη του. Επειδή τους ξέρω χρόνια, το μαγαζί δε δουλεύει. **Όλα αυτά είναι μαπαρούφες.** Απλά ο τύπος έχει το σπίτι του πάνω από το μαγαζί του και θέλει να έχει και τα αυτοκίνητα του εκεί μπροστά.

Λέω να μη μαλώσω και παίρνω τα κομμάτια μου για νέες περιπέτειες στους δρόμους. Αυτή τη φορά άλλαξα πορεία. **Έκανα γύρω - γύρω όλοι σε άλλο τετράγωνο.** Μετά από είκοσι λεπτά γυροβολιάς βρίσκω μέρος να παρκάρω μπροστά από ένα ανθοπωλείο ένα τετράγωνο μακριά από το σπίτι μου. **ΤΙ ΚΩΛΟΦΑΡΔΙΑ! ΜΕΣΑ ΣΕ ΠΕΝΗΝΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΟ ΠΟΛΥ ΒΡΗΚΑ ΔΥΟ ΜΕΡΗ ΝΑ ΠΑΡΚΑΡΩ.** Παρκάρισα αλλά το πρόβλημα ήταν ότι ο

ανθοπώλης παράταξε σα στρατιωτάκια καμιά τριανταριά γλάστρες πάνω στο κράσπεδο (από την έξω μεριά του πεζοδρομίου, προς το δρόμο δηλαδή) με αποτέλεσμα να μη μπορώ να βγω από το αυτοκίνητο. Αν επιχειρούσα κάτι τέτοιο θα έκανα σημάδια στην πόρτα μου και θα του έσπαζα καμιά γλάστρα. Σιγά σιγά μετά από πέντε λεπτά κατάφερα να βγω έξω ως άλλος Χουντίνι! Πάω στον ανθοπώλη και πολύ ευγενικά του λέω ότι οι γλάστρες του ενοχλούν και μπορεί να μου χαρακώσουν καμιά πόρτα. Η απάντηση του; **"ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ"**. Μάλιστα! Προσπάθησα για δεύτερη φορά να τον κάνω να δει την κατάσταση λίγο και από τη δική μου πλευρά (το αυτοκίνητο είναι καινούριο και όσο να 'ναι με καίει αν πάθει και το παραμικρό) και έρχεται η αφοπλιστική του απάντηση: **"ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ ΠΟΥ ΣΕ ΑΦΗΝΩ ΝΑ ΠΑΡΚΑΡΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ;"** Η απάντηση μου ήταν ότι και το παραμικρό να πάθει το αυτοκίνητο θα θεωρήσω αυτόν υπεύθυνο και θα έχουμε ντράβαλα με την αστυνομία. **ΣΗΜΕΙΩΤΕΟΝ: ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΣ ΕΧΕΙ ΕΙΔΙΚΗ ΑΔΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΟΧΑΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΩΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ PARKING.**

Από τότε διάφοροι ξύπνιοι (είναι και πολλοί αυτοί οι μαλάκες) οικειοποιούνται δημόσια περιουσία και φέρονται σαν να είναι δική τους; Με ποιο δικαίωμα; **Αν πάω στη αστυνομία θα είμαι ρουφιάνος και δακτυλοδεικτούμενος** (αυτό είναι και το πρόβλημα αν μένεις σε επαρχιακές πόλεις), αν δε μιλήσω θα είμαι καλός και θα κάνω γύρω - γύρω όλοι συνέχεια και αυτοί θα έχουν δικό τους parking μόνιμα (έστω και παράνομα). Αυτός που παίρνει άδεια από την τροχαία πρέπει να έχει συγκεκριμένους λόγους για να το κάνει αυτό (να χρησιμοποιεί ένα μέρος της άκρης του δημόσιου δρόμου ως parking), νομίζω (δεν είμαι σίγουρος) ότι πρέπει να πληρώνει κάτι γι' αυτό και το κυριότερο να έχει αναρτημένο σε ευδιάκριτο σημείο για να μπορεί ο καθένας να δει τον αριθμό αδείας που έχει χορηγηθεί από την τροχαία.

Ένα είναι σίγουρο. Αυτό που μου συνέβη σήμερα ήταν για τελευταία φορά. Την επόμενη φορά θα φωνάξω αστυνομία και θα κάνω μήνυση γιατί δεν έχω χρόνο για χάσιμο με το γύρω - γύρω όλοι που μου επιβάλλουν και ας με πούνε και ρουφιάνο. Από τη στιγμή που όλοι κοιτάνε την πάρτη τους και εγώ αυτό θα κάνω και ταυτόχρονα θα κοιτάξω να τους τη σπάσω.

Βέβαια φταίει και ο δήμος. **Οι τοπικοί άρχοντες.** Γιατί; Πεζοδρόμησαν το κέντρο (μιλάω για την πόλη των Σερρών) χωρίς να κάνουν ούτε ένα parking, έβαλαν παρκόμετρα και αν προσθέσεις τους κάδους απορριμμάτων (εννοώ τους μεγάλους, τους τροχήλατους οι οποίοι από μόνοι τους πίνουν χώρο σχεδόν όσο ένα μικρό αυτοκίνητο), και τις εισόδους από τις πυλωτές τότε ο χώρος για να παρκάρουμε είναι πολύ λιγότερος απ' ότι είχαμε στο παρελθόν. Πιστεύω ότι οι τοπικοί άρχοντες (που τ' αρπάζουν για τα καλά)

αντί να δώσουν τις λύσεις που τάζουν δημιουργούν περισσότερα προβλήματα στους δημότες με αποτέλεσμα οι τελευταίοι να μην έχουμε μέρος να αφήσουμε τα οχήματα μας και μερικές φορές να παρκάρουμε παράνομα. Τότε τρώμε τις κλήσεις και φυσικά ποιος παίρνει τα λεφτά; **Ο ΔΗΜΟΣ.** Με λίγα λόγια: **ΜΠΡΟΣ ΓΚΡΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΙΣΩ ΡΕΜΑ!**

Ας γίνουμε λιγότερο γαιδούρια! Ειδικά κάποιιοι που νομίζουν ότι όλος ο κόσμος τους ανήκει. Διαφορετικά; Έτσι και πέσουνε στο δρόμο μου ή στο parking που βρήκα πρώτος θα τους πάρει ο διάολος όλο τους το είναι. **ΑΪ ΣΙΧΤΙΡ ΠΙΑ!!!**

I.K.A. (Ίδρυμα Καταντημένων Ανασφάλιστων)

48 ώρες απεργία έκαναν οι γιατροί του I.K.A. Γιατί; Δε χορταίνουν λεφτά. Ως ασφαλισμένος στο I.K.A. έχω κάθε δικαίωμα να κράξω τα **λαμόγια** που υποτίθεται ότι δουλεύουν και τους πληρώνω εγώ.

Είδα στις ειδήσεις πολίτες που περίμεναν πάνω από ένα μήνα για το ραντεβού με το γιατρό και όταν πήγαν έπρεπε να κλείσουν ξανά ραντεβού γιατί οι γιατροί έκαναν απεργία. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα οι πολίτες να περιμένουν άλλο ένα μήνα, μπορεί και παραπάνω.

Δε με νοιάζουν τα αιτήματα των γιατρών. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι ότι παίζουν με την υγεία μας. Θα ήθελα να μάθω: Όταν αυτοί οι γιατροί αποφοίτησαν από τις σχολές τους έδωσαν τον όρκο του Ιπποκράτη ή του **ΥΠΟΚΡΙΤΗ**; Γι' αυτές τις δύο μέρες απεργίας το I.K.A. θα μου δώσει τα αντίστοιχα λεφτά πίσω; Δε νομίζω! **ΟΛΑ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ**. Ακόμα και η υγεία των απλών πολιτών (που δε φταίνει σε τίποτα).

Πληρώνουμε κάθε μήνα ένα σκασμό λεφτά στο I.K.A. και στην ουσία δεν έχουμε ασφάλιση. Πριν από δύο μήνες είχα πονόδοντο. Λέω ας πάω στο I.K.A. λόγω οικονομικής στενότητας και στο κάτω - κάτω γιατί όχι; Αφού τους πληρώνω! Ο οδοντίατρος αγενέστατος (**αγαλματάκια, ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα**). Το μόνο που είπε είναι ότι έπρεπε να βγάλω το δόντι μου. Δηλαδή εξαγωγή. Εγώ πήγα για ένα σφράγισμα. Τον ρώτησα γιατί. Μου λέει ότι αφού το δόντι έκανε απόστημα είναι για εξαγωγή. **ΤΙ ΛΕΣ ΡΕ ΑΛΜΠΑΝΗ!!!** Εξαγωγή. Η εύκολη λύση. Όταν του είπα ξανά για σφράγισμα μου είπε ότι δεν είχε αναισθητικές ενέσεις και υλικά για να κάνει σφράγισμα. **ΤΙ ΣΚΑΤΑ ΠΛΗΡΩΝΩ ΓΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΦΟΥ ΤΟ I.K.A. ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΠΑΡΕΧΕΙ ΤΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ**

ΑΝΑΓΚΑΙΑ; Εννοείται ότι έφυγα και πήγα σε ιδιωτικό οδοντίατρο όπου έσωσα το δόντι μου, πλήρωσα και ησύχασα. Είμαι 1000% σίγουρος ότι παρόμοια περιστατικά έχουν τύχει στη συντριπτική πλειοψηφία των ασφαλισμένων του I.K.A.

Για να πάμε και στους διοικητικούς. Μια μέρα πήγα για κάτι χαρτιά. Με την

πρώτη ματιά που αντίκρισα σκέφτηκα: **"ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΒΑΡΕΣΕ ΔΙΑΛΥΣΗ."** Ο ένας έπαιζε ηλεκτρονικό παιχνίδι (φιδάκι συγκεκριμένα) στο κινητό του. Δύο κλώσες έπιναν το καφεδάκι τους και κουτσομπούλευαν, μία άλλη μιλούσε στο τηλέφωνο με τις ώρες και ένας άλλος παραπέρα έτρωγε πάνω στο γραφείο του. **Η ΑΠΑΘΕΙΑ, Η ΑΣΕΒΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΕΝΕΙΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΥΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ.** Ούτε ένας συγκινήθηκε και να έρθει να με εξυπηρετήσει (ήμουν με πατερίτσες και με εγχειρισμένο πόδι). Και να σκεφτεί κανείς ότι όλα αυτά τα τεμπελόσκυλα τα πληρώνουμε εμείς. Ξεκωλωνόμαστε στη δουλειά για να πίνουν καφεδάκι αυτοί που υποτίθεται βρίσκονται σε αυτές τις θέσεις για να μας εξυπηρετούν. **ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΜΑΣ.**

Το καλύτερο από όλα; Σε μία δημοκρατική χώρα όπως η Ελλάδα μας επιβάλλουν τους ασφαλιστικούς φορείς. Δε μπορούμε να διαλέξουμε ανάμεσα σε μια δημόσια και μια ιδιωτική ασφάλεια. **Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΜΑΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΑΣΧΕΤΑ ΑΝ ΑΠΟΔΙΔΕΙ Ή ΟΧΙ. ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΤΑ ΑΡΠΑΖΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.**

"TAXI"

Σήμερα θα ασχοληθώ με ένα θέμα που λίγο - πολύ όλοι μας έχουμε βιώσει. Αφορμή στάθηκε μία περιπέτεια που είχα με έναν οδηγό ταξί στη Θεσσαλονίκη ο οποίος για να βγάλει κάτι παραπάνω πήρε άλλους δύο για "κούρσα" και έκανε βόλτες για να γράψει το ταξίμετρο παραπάνω. Που να κάνω τα παράπονα μου; Όλοι θα πουν ότι ήταν ένας κακός συνάδελφος και ότι ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό. Αλήθεια, πόσα μεμονωμένα τέτοια περιστατικά έχουν συμβεί στον καθένα μας; Σε μια χώρα των δέκα εκατομμυρίων περίπου δε θα έχουν συμβεί στα τόσα χρόνια τουλάχιστο είκοσι χιλιάδες; Όλα αυτά είναι μεμονωμένα περιστατικά; Πόσες φορές, κατά καιρούς, έχουν φιλοξενηθεί στα δελτία ειδήσεων διάφορων τηλεοπτικών σταθμών θέματα που σχετίζονται με παρατράγουδα οδηγών (κακών επαγγελματιών) ταξί απέναντι στους πολίτες και σε τουρίστες αμαυρώνοντας έτσι την εικόνα της χώρας μας στο εξωτερικό; Θυμάμαι μια φορά είχε γίνει ρεπορτάζ (νομίζω στο Alter αν και δεν είμαι σίγουρος για τον τηλεοπτικό σταθμό) και μία ρεπόρτερ ζήτησε στα αγγλικά (είχε υποδυθεί την τουρίστρια) από ένα ταξί να την πάει από την πλατεία Συντάγματος της Αθήνας στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος και ρώτησε πόσο θα πληρώσει (η λεγόμενη **ταρίφα**). Εκπληκτος ακούω τον οδηγό να λέει **χίλια ευρώ**. Όταν η προαναφερθείσα ρεπόρτερ αποκαλύφθηκε στον οδηγό και είπε ότι κάνει ρεπορτάζ ο τελευταίος αρνήθηκε ότι είχε ζητήσει ένα τόσο μεγάλο χρηματικό ποσό (**η διαδρομή τότε κόστιζε περίπου στα δεκαπέντε ευρώ**). Δεν κατηγορώ όλους τους οδηγούς ταξί. Αλλά το πρόβλημα είναι πολύ μεγαλύτερο.

Πριν από ένα χρόνο ήμουν στην Αθήνα για επαγγελματικούς σκοπούς (συγκεκριμένα στη Γλυφάδα). Όταν σταμάτησα ένα ταξί για να με πάει στον προορισμό μου, ο οδηγός δε δέχτηκε λόγω του ότι το μέρος που ήθελα να πάω δεν ήταν στο δρόμο του. Με ποιο δικαίωμα κύριοι διαλέγετε την

πελατεία σας; **Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΑΞΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΣ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΒΑΣΤΕΙ Ο ΚΑΘΕ ΠΕΛΑΤΗΣ.**

Μια άλλη φορά από το αεροδρόμιο **Μακεδονία** της Θεσσαλονίκης θέλησα να πάρω ταξί για να πάω στο κέντρο της πόλης. Ο οδηγός έκανε τα πάντα για να μην μπω επειδή ήμουν μόνος μου. Ήθελε να πάρει περισσότερους για να κάνει διπλή και τριπλή κούρσα. **ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟ.** Με το ζόρι μπήκα μέσα και συνέχεια παραπονιόταν ότι έπρεπε να πάρω άλλο ταξί γιατί από εμένα θα έπαιρνε μόνο δώδεκα ευρώ ενώ αν έπαιρνε πιο πολλούς θα κέρδιζε περισσότερα. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής μιλούσε με συναδέλφους του και με έντονη δυσαρέσκεια έλεγε για την κακοτυχία του που είχε ένα πελάτη (**δηλαδή εμένα**) και θα έκανε μία κούρσα. Για τις επαρχιακές πόλεις δε γνωρίζω αν υφίσταται το πρόβλημα (για τους πολίτες) των διαδρομών με άγνωστους συνταξιδιώτες χωρίς τη θέληση τους, αλλά στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη υπάρχει σε υπερμέγιστο βαθμό. Και αυτά είναι μεμονωμένες περιπτώσεις; **ΑΣ ΜΗΝ ΕΘΕΛΟΥΤΥΦΛΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ ΡΙΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΠΑΛΑΚΙ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ.** Από ευγένεια; Οι περισσότεροι δε μιλιούνται. Ρωτήστε τους συγγενείς σας και τους γνωστούς σας και θα το διαπιστώσετε.

Επικαλούνται τη δυσκολία του επαγγέλματος που είναι αλήθεια (**το να δουλεύεις στο τιμόνι τόσες ώρες δεν είναι εύκολο ούτε και ευχάριστο**) και την επικινδυνότητα λόγω βραδινής βάρδιας και όχι μόνο (**και αυτό είναι μία μεγάλη αλήθεια**), αλλά... Αλλά δεν τους υποχρέωσε κανείς να διαλέξουν αυτό το επάγγελμα. Εγώ δεν τους παραπονιέμαι για τις δυσκολίες της δικιάς μου δουλειάς (**η οποία είναι εξίσου αρκετά επικίνδυνη και ανθυγιεινή**), οπότε ως πελάτης που σκάω τα ωραία μου ευρουλάκια απαιτώ να μου φερθούν ανάλογα.

Οι περισσότεροι επαγγελματίες οδηγοί στατιστικά κατάγονται από λαϊκά στρώματα (**όπως και εγώ: ο πατέρας μου ήταν οικοδόμος και είμαι περήφανος γι' αυτό**). Στον τουρισμό, σε αυτόν τον κλάδο (μετακινήσεων με ταξί) πάσχουμε λόγω του ότι λίγοι είναι αυτοί που μιλάνε αγγλικά ή μια άλλη ξένη γλώσσα.

Πριν μερικά χρόνια (εποχή ολυμπιακών αγώνων στην Αθήνα, αν θυμάμαι καλά) κάποιο μέλος της τότε κυβέρνησης (νομίζω ότι ήταν υπουργός) είχε πει για μια επιμόρφωση σε ξένες γλώσσες για τους οδηγούς ταξί. Όλοι οι οδηγοί ταξί αντέδρασαν. Πρόφαση; **"ΤΩΡΑ ΣΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΘΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ;"** Ναι ρε! Να καθίσετε. Για να βγάλουμε μια καλύτερη εικόνα της Ελλάδας προς τα έξω. **ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΟΙ ΕΣΕΙΣ ΚΥΡΙΟΙ ΟΤΙ ΣΕ ΠΟΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΑΞΙ ΞΕΡΟΥΝ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟ ΑΓΓΛΙΚΑ, ΕΙΝΑΙ ΕΥΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΝΑ ΓΛΑΡΟΥΝ ΟΠΟΙΟΝ ΞΕΝΟ ΒΡΕΘΕΙ ΣΤΟ ΤΑΞΙ ΤΟΥΣ.**

Για να εξηγούμαι και να μην παρεξηγούμαι: ΚΑΜΙΑ ΝΟΜΙΜΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕ ΒΑΖΩ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΤΑΞΙ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΖΑΝΙ. ΑΠΛΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΟΤΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΣΟ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ!

Προσωπική μου άποψη είναι ότι ένα επαγγελματικό δίπλωμα οδήγησης δεν είναι αρκετό και δε θα έπρεπε να είναι για να γίνει κάποιος οδηγός ταξί. Θα έπρεπε να υπάρχουν σεμινάρια ανά τακτά χρονικά διαστήματα από το

κράτος για όλους τους επαγγελματίες (όχι μόνο οδηγούς ταξί αλλά και οδηγούς λεωφορείων, αστικών, τραμ, φορτηγών κλπ.) οδηγούς πάνω σε θέματα κοινωνικότητας, συμπεριφοράς, ασφάλειας κλπ.

Και εμείς ως πολίτες και καταναλωτές οφείλουμε να γνωρίζουμε τα δικαιώματά μας και να τα εξασκούμε χωρίς δισταγμό. **ΝΑ ΜΗ ΤΑ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΟΛΑ ΣΤΟ "ΔΕ ΒΑΡΙΕΣΑΙ!" ΠΟΛΛΟΙ ΚΛΑΔΟΙ ΕΠΩΦΕΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΑΝΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΕΣ.**

Καλό θα ήταν να υπενθύμιζε το κράτος και τις υποχρεώσεις των επαγγελματιών οδηγών στους τελευταίους.

Όπως προανέφερα καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή. Ντροπή είναι οι κακοί επαγγελματίες.